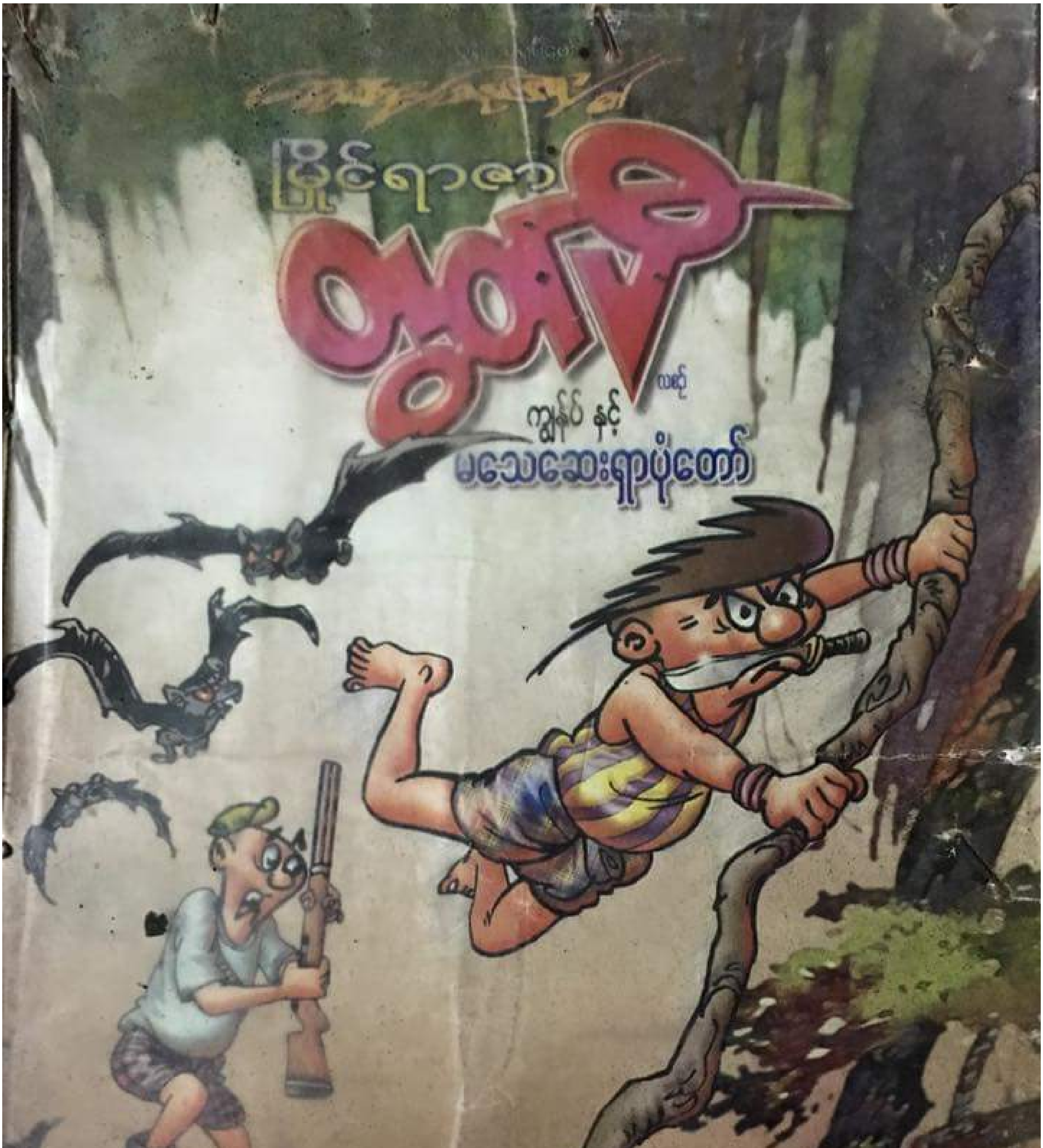

မြိုင်ရာဇာ
ကျွန်ုပ် နှင့်
မသေဆေးရှာပုံတော်

ဝတ္ထု၊ဇာတ်ညွှန်း၊သရုပ်ဖော်

မြိုင်ရာဇာ

ကျွန်ုပ် နှင့်

မသေမချင်းရှာပုံတော်

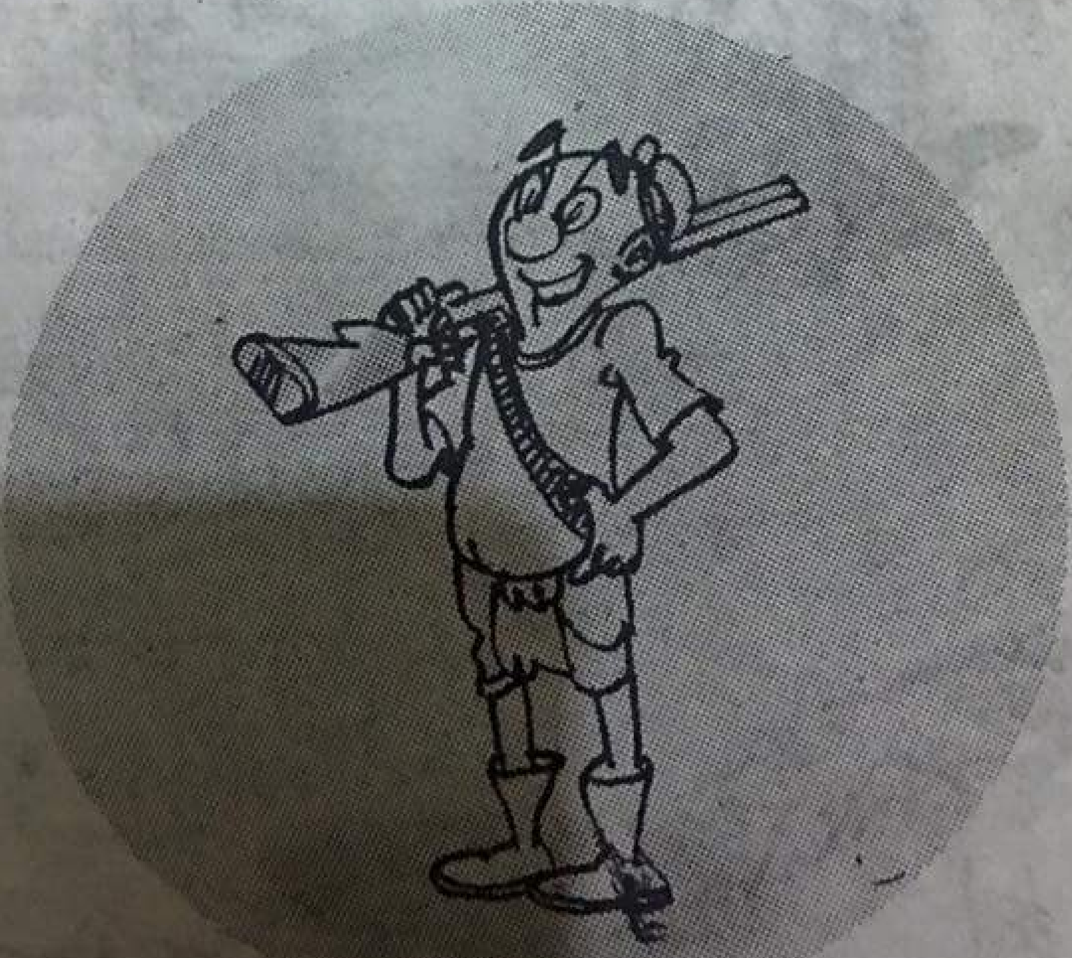

အခန်း (၁) တောနက်ထဲမှ နတ်ဒေဝီ

ကျွန်ုပ်တို့ အထဲတွင် ဆရာလေး ကိုကြည်-
နိုင်-မှာ... ခေါင်းဆောင် ဖြစ်ရုံသာမက
စာလေ့လာသူတ ကိုပါ လေ့လာလိုက်စား
သူဖြစ်ရကား...
သူ့ စကားကို နားထောင်ရလေတိုင်း
ပညာဗဟုသုတ တိုးပွားရသည်သာ ဖြစ်
ဝုန်း
ယခုလည်း သူဖတ်ဖူးသော
သာရိကာဒိမ်ဂျက်ဂျ စာစောင်
အတွင်း (၅ဂ) ဆိုသော ...
...ကို ...
ပြန်လည်ပြောပြရာ
...ထဲမှ ...လေးမှာ... ...
...အသက်ရှည်ကာ... အာဖရိက တောကြီး
...ရာတွင်... ဘဝဖော်က... ...ကို ...
သည် ဟု ဆိုလေသည်။
ဘဝအဖော်က
...
...
ခေါ်ပါလိမ့်
တောက်!
အသက် ...

အား
၁၁

အမယ်... ဒါမှပဲ
ဒါပေါ့!
အဟ... အသက်ဘယ်လောက်
ထောင်... ရှိပြီလဲဗျာ.

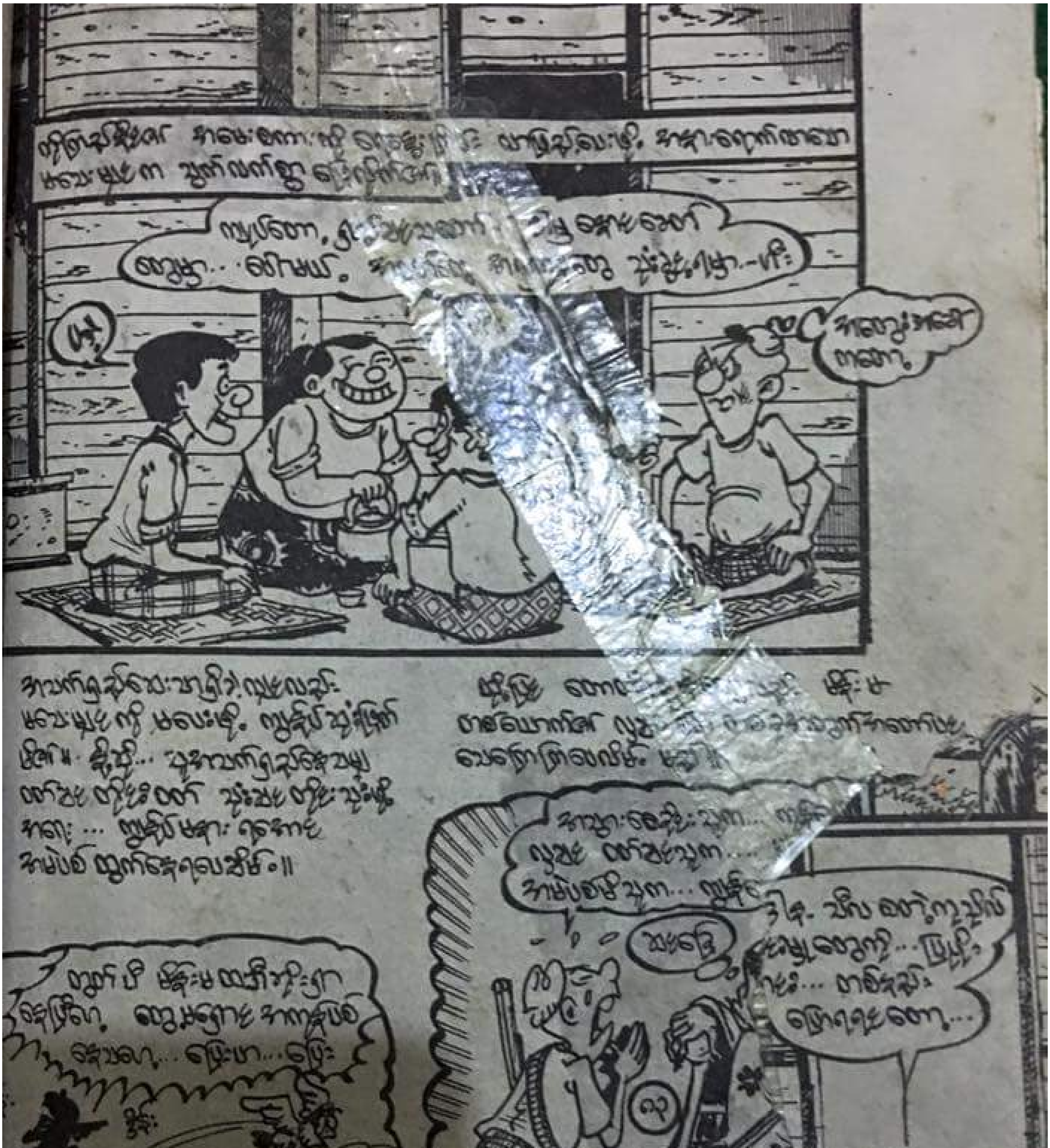

ဘာလို့
ရှိတော့ ဘာ

အင်း
ကိုမြိုက်ကလေးရဲ့
စကားက...အတော်
တွေးသင့် ကောင်းတဲ့
စကားပဲ...
ကျွန်တော်တို့ အသက်ရှင်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက်ဟာလဲ
ကောင်းမြတ်တဲ့ ပန်းတိုင်ရှိဖို့ လိုအပ်ပါတယ်...
လောဘ ၊ ဒေါသ ၊ မောဟ... အကုသိုလ်စရိုက်တွေ
တိုးပွားဖို့ အတွက် အသက်မရှင်သင့်ပါဘူး။
ဒါနဲ့- ဒီလ တော့ကုသိုလ်
ကောင်းမှုတွေကို... ပြုပြီး
အင်း... တစ်ခုခု
တွေ့ရဦးတော့...
သားသမီးတွေ အတွက် ချန်ထားပါ ဟေ့
မိန်းမက... ဗိုက်ကြီးကလေးပါနေ
တယ် ဆိုလို့ ဟေ့
လူတာဝန်ကျေလေး နေရင်း သားပြကျွန်ကပ်
တာပါပဲဗျာ...ဟီး

ကလေးတွေကို၊ လူကြီးတွေက

ခ.

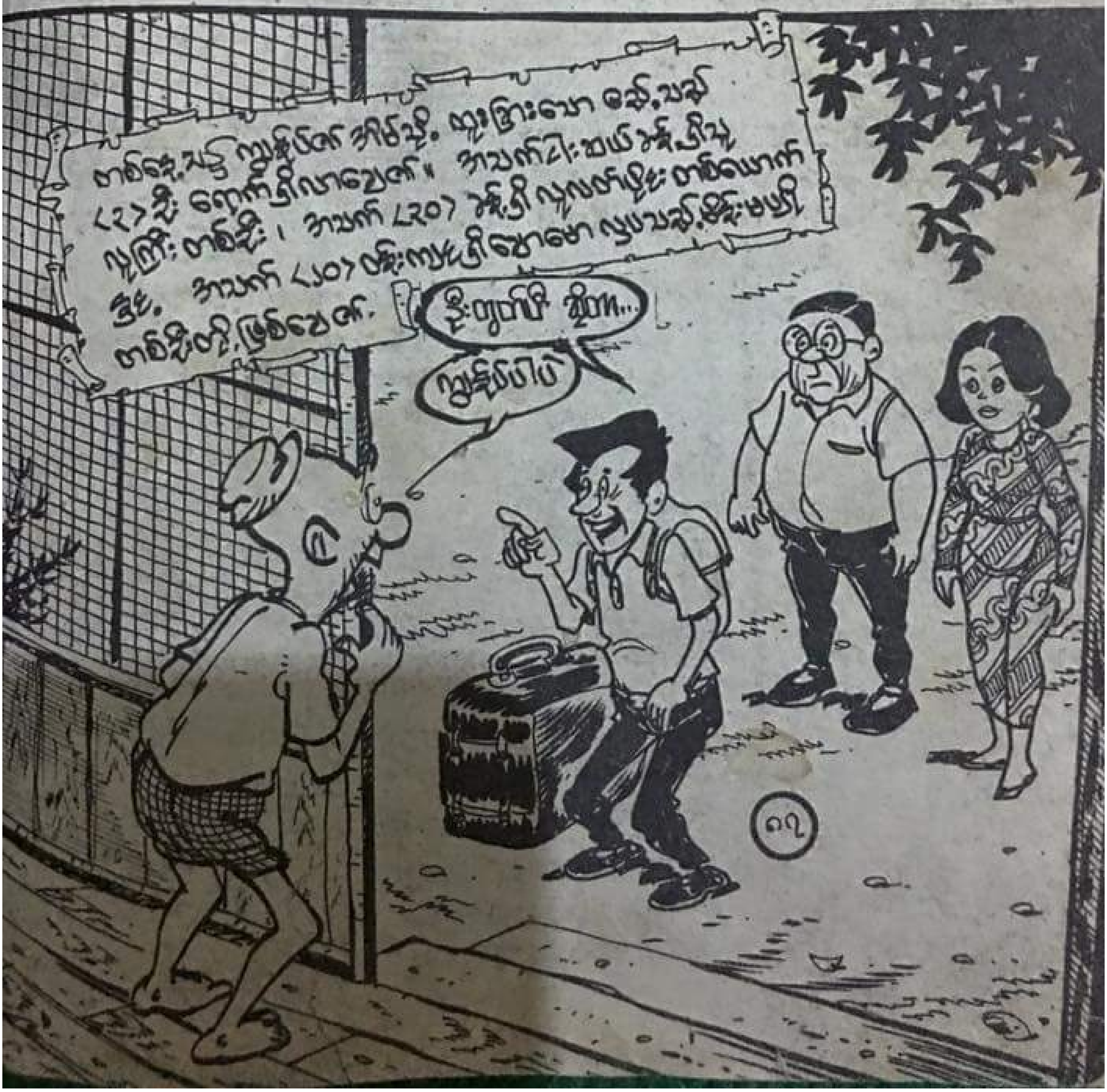
တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်တို့ အိမ်သို့ ထူးခြားသော ဧည့်သည်
(၃) ဦး ရောက်ရှိလာပေသည်။ အသက်ငါးဆယ် အရွယ်ရှိသူ
လူကြီး တစ်ဦး၊ အသက် (၃၀) အရွယ်ရှိ လူလတ်ပိုင်း တစ်ယောက်
နှင့် အသက် (၂၀) ဝန်းကျင်ရှိသော လှပသည့် မိန်းမပျို
တစ်ဦးတို့ ဖြစ်ပေသည်.
ဦးကျော်ဘို ဆိုတာ...
ကျွန်ုပ်ပါပဲ
၈၃

ကဲ... ကျွန်တော်ကပဲ ဦးဘသွင်ကို ဆရာကြီးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပါရစေ
၁၁

ဟုတ်ကဲ့
မကျော်သေးဘူးလေ ဗျာ... ဟဲး..ဟဲး
မသိသေးဘူးထင်တယ်
ကောင်းပါ့ဗျာ.
လူတိုင်းက
ကြွားပြီ..

ဒီမှာ... ဆရာများထင်တာတွေလျှောက်
ပြောနေရင် လိုရမ်း ရောက်မှာ မဟုတ်
တော့ဘူး
အို
ဟုတ်ကဲ့
ဟုတ်
၆၂

တောထဲ တစ်နေရာရှိ
စိတ်ဝင်စားဖွယ် အဖြစ်
အပျက်တို့ကို ပြောပြသည်။
တစ်နေရာအရောက်တွင်...
ဟာ
အား
ဒိုင်း
ကျေး... ကျေးဇူးတင် လိုက်တာဗျာ...

ကျားလက်မှ သူကယ်တဲ့
အား
ကျွတ် ကျွတ်
အဖိုး...
ကျုပ်နေတာက.. ငှက်ကြီး

ကျော်ကြီး ဟုတ်လား မကြားဖူးဘူး၊ ဘယ်မြို့ကလဲ
တောက်လာရင်လည်း ပြန်လို့မရတော့ဘူး
အကို
ဘာဖြစ်လို့ ပြန်မရတော့လဲ
ခြေမတွေကိုပဲ ဖြတ်ပစ်တာပါ
ဘုရား... ဘုရား ရက်စက်

ဒါကတော့ဗျာ ကျုပ်တို့ရဲ့
လျှို့ဝှက်ချက်တွေ မပေါက်ကြား
အောင် လုပ်ရတာပါလေ
အင်း... ဆရာကတော့ ကျုပ်ရဲ့အသက်ကယ်
ကျေးဇူးရှင် ဆိုတော့ ပြောပြရမှာပေါ့
ကျုပ်အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီ
ထင်လဲ
နှစ်ဆယ်ကျော်ပေါ့!

ဟား ဟား ဟား
ကျုပ်ပြောတဲ့ စကား ထဲမှာ...

ကျုပ်တို့ ရွှေဘိုကြီး လို့ အမည်ပေးထားတဲ့ နိုင်ငံမှာ... မိန်းမ ၊ မရှိဘူး ၊ ကလေးမရှိဘူး ရှိတဲ့ ယောက်ျား အားလုံး မှာလည်း အိမ်ထောင်ပြီး... ပေဆုံးပြီး မရှိကြဘူး အားလုံး သက်တူ ရွယ်တူတွေချည်းပဲ
ထူးဆန်းပါလေဗျာ
ပြုံးစရာကြီးပေါ့
ကဲ... ဦးမောက်ဖိုးရှူး ကျေးဇူးပဲ မိတ်ဆွေ... ကျုပ်ကို သွားခွင့်ပြုပါ
ထောင်ကြားလမ်း တစ်ခုနေရာတွင် ရွှေဘိုကြီး အစောင့် မှာတော့ မင်းဘီး ပြီးကို ကျုံ့ကြောင်းတွေ တော့ရ၏

သူတို့ ရွာကြီးသို့ ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့သည်။ ဟုတ်သည်။ ကာလ ဗိုလ်ချုပ် ရှိလာပြီပေ
ရွာကြီးတွင် မိန်းမ ၊ ယောက်ျား.. ကလေးများ တစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရ။
ရွာကြီး၏ ဗဟိုမှာ အလွန်
အမြင့် အား မြင့်မားသည့် ကျွန်းတစ်ခု
အပြင် အဆောက်အအုံရှိပေသည်..။
ပျဉ်ထောင်တစ်ခြား ကျွန်းများနှင့် မတူ
သည်ကား... ဘီလူးနှင့် ရွှေနှင့်
ကျောက်များကို အလှဆင်ထား
လေသည်။
ဗြဲဇင် ကို သူတို့၏ ခေါင်းဆောင်ကြီး ထံသို့ ခေါ်ဆောင်
သွားသည်။ ထိုလူ ကား ကျုံးကျောက်ဝင် လာပြီးကို
ဒေါ်ပြုကာ... ထိုင်နေ ပြီး လိုက်၏။
သူ့ကိုသယ်ထားလိုက်..
မှန်လှပါ

ကျုပ်ပြောပြထားရက်နဲ့မှ ရောက်အောင် လာရသေးတယ်ဗျာ...
ဟင်!
ကျုပ်အသက်ကို ကယ်ခဲ့မှု တဲ့ကျေးဇူးကို သိတာပဲ.. ကဲ အမြန်ပြန်ပေတော့
၁၀၀

ဘာမြင်လို့
အဘရိုးစဉ်...
၁၀၁

အပျိုမေ ရှယ်လို့ ဆရာများ တို့ ရွာမှာ ရှိလို့ လား
ဈေးမော်ဆိုဒ်ကြာရင် တခြား ရွာတွေက... ဆွား ဆိုးရတာပေါ့ဗျာ...
သမိုင်းကြောင်းကို ပြန်ပြောရရင် ကျုပ်တို့ အရှင်ဗိမလရဲ့ မယ်ရွှေ ဆက်တွေမှာ တကောင်း တစ်ပါးရဲ့ သမားတော်ကြီး တဲ့
တစ်နေ့တော့ ဘုရင်က... မပေဈေး မော်ဆိုးလို့ ပြီးတဲ့ အခါ.......
အင်း... ဒီဆေးနည်း မပြန် အောင်... သမားတော်ကြီး ကိုသတ်
အဲဒီလို ဘုရင်က... သတ်မယ်လုပ်လို့ အမျိုး အဆွေ တပည့် တစ်သိုက်နဲ့ အတူ ထွက်ပြေးလာပြီး ဒီမှာ... အခြေချ နေခဲ့ကြတာတဲ့ဗျ...
အော်... အဲဒီသမားတော်ကြီး ဆိုတာ အရှင် ဗိမလ ကိုယ်တိုင်လဲ ဖြစ်နိုင် မှာပေါ့လေ... ထားပါလေ... အခု ဆရာများ ဒီနေရာကို တစ်ပတ်လှည့်ပြ လိုက်တော့ မိတ်ဆွေ...ကဲ...ကဲ... ပေတော့
၁၀၂

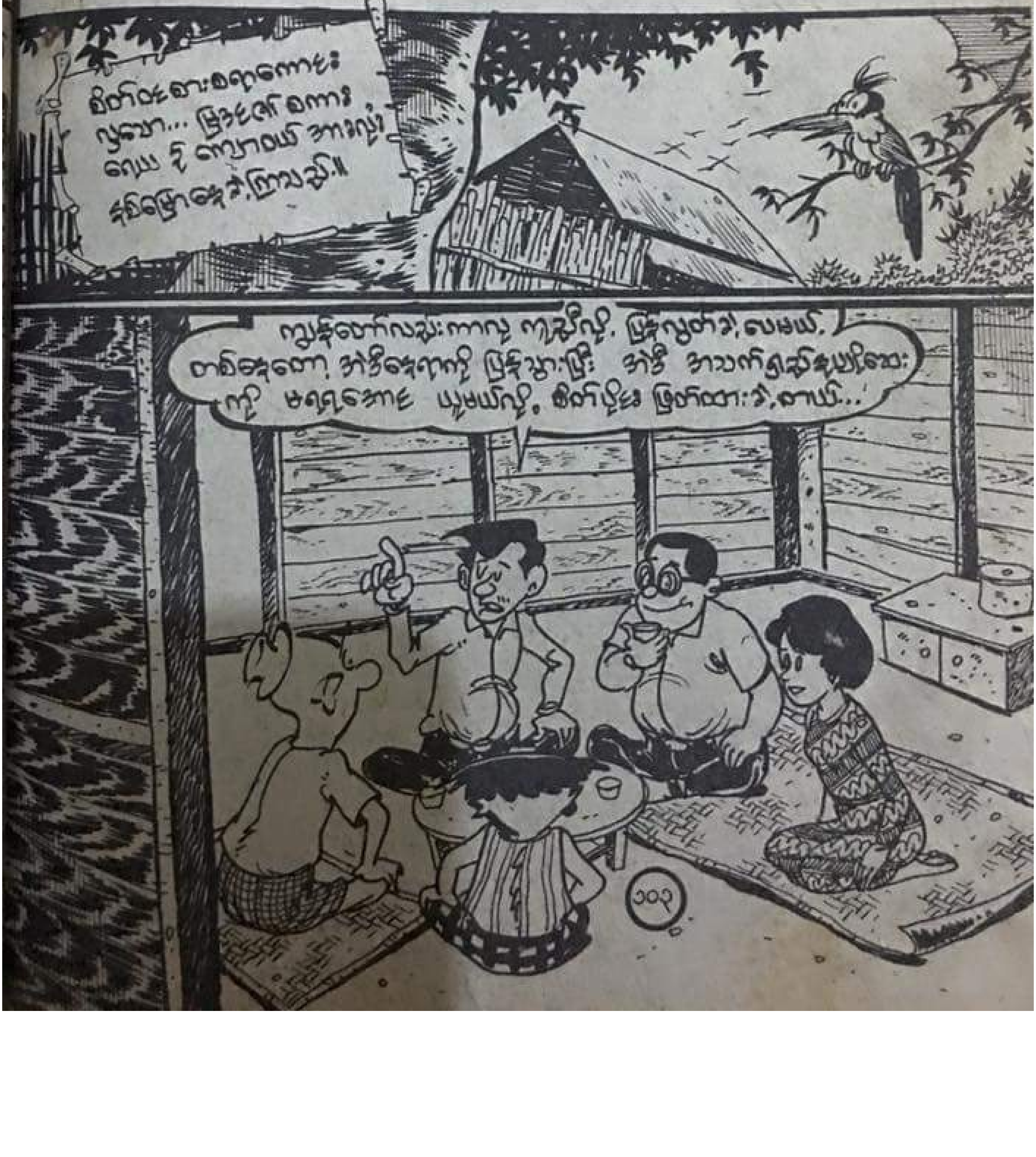
စိတ်ဝင်စားစရာကောင်း
တစ်နေ့တော့ အဲဒီနေရာကို ပြန်သွားပြီး

အဲဒီ... ကျွန်တော့်အဖေဟာ... ဘောပလို သူ့ရဲ့ အသက်ဆုံးရှာတော့ မိန်းကလေးငယ်ငယ်နဲ့ လက်ထပ်လိုက်တော့ သူတို့ဖြီး ရှေ့သွားနောက်လိုက် ညီအောင် ဦးအေးကို မွေးဖွားပေးပါတယ် ဖြစ်လာတယ်
အိ
ဒါနဲ့ ကျွန်တော့် ဦးအိုးထွက်လာခဲ့တယ် ဆိုပါတော့ ဦးတွေ့တာပေါ့..
အဲ... ဒီလိုများ စကား တွေ့တော့ အတော် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်း ပါတယ် ကိုမြင့်
ညီအောင် ကျွန်တော်တို့ လူစုကို ရွှေဘုံကြီးက လူတော် အဘတော်ကြီးနဲ့ ဦးအေးတွေပေးလိုက် မယ်ထင်ရ တော့ မြှောက်မဲ ရှာကျွေးလိုက် မယ်...
လာကြပါ... ယူကြပါ ပေးစုံ ညှိုးနှိုးလို့ စောင့်နေတာ

ကျုပ်တို့မှာ... သေနတ်တွေပါတယ်လေ ခင်ဗျားတယ်ညီ။ ဟယ်... ကျုပ် အဖေကျုပ်ပါ လေးကိုင်းရှိက် ရဲ့ သေနတ်လေးလက် တောင် ဖြစ်သွားပြီ...
သူတို့မှာ သေနတ် မရှိဘူးလေ... ဒီသေနတ် တွေကို အံတုရဲမှာမဟုတ် ပါဘူးဗျာ... ဟား ဟား ဟား
လက်နက်မရှိတဲ့ သူကို လက်နက်ရှိတဲ့ သူက... အနိုင်ကျင့် သလို ဖြစ်မနေ ဘူးလား
ဒီလိုရှိပါတယ် ဦး တွက်ပြီ... ကျုပ် တို့က... ဦးဆုံး ဒီဝေး ကို ယမ်းဗုံး ကြီးစား ခိုးမှာပါ... မရ ဘဲမှသာ..
ဆက်တယ်ဗျာ... ငွေဟာ.. ဒီနေရာတကာ အသုံးမကျဘူး ဦးဝေပညာ ခင်ဗျားရဲ့ ငွေတွေကို သူတို့ ဘယ်နေရာမှာ... သွားသုံးရမှာလဲ
ဟုတ်ပ အဲတွေက
၁၀၅

ဟုတ်ပါတယ်
ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က အဲဒီ နေ့ရက်ကို အတိအကျ မမှတ်မိတော့ဘူး -

မြင်း စကားက ကျွန်ုပ်ဘဝကို ကြည့်ရှုစေတော့အံ့။
အင်းလေ... အားကိုးလို့ အကူအညီတောင်းလာတော့လဲ မငြင်းရက်လေသလေ
ဟွန်း အသံကြ
အဲ... ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့ကိုတော့ မုန့်ပုတီး လက်ကောက်တွေလေးလို့ မရှာနဲ့
လွှမ်းရာ... မုန့်ပေါင်းကျွပ်ပေါ့ ကွာ... ဟီး
စိတ်ချပါဗျာ... ဦးဗျား တို့ ကျေနပ်သလောက် ကျွေးပေးပါ့မယ်...
ဟီ... ခေါ်သည့်တွေမှီ ထတ်သားခြောက် ဝါး ထပ်ဖုတ်လေးဦး မှပါ...

ကျုပ်တော် တစ်ခု စဉ်းစား မိတယ်ဗျ
မင်းကို ဘယ်သူက... တစ်ခြမ်းတည်း စဉ်းစား ခိုင်းနေလို့လဲ
မဟုတ်ဘူးလေ ဆရာတွတ်
ကိုမြအုံ ပြောသွား တဲ့ စကားထဲမှာ..ဒီ အာယုဝဍ္ဎန ဆေးဖော် ဆို
အပျိုစင်လေး လိုတယ် ဆို တာလေ...
အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ
ကျုပ်တော်တို့ ရွာက ဒုံးမှုံ မကြာ က... ပျောက်သွားတယ် မဟုတ်လား ဘယ်မှာမှလဲ စုံစမ်းလို့ မရဘူး အပျို ဒီလူတွေများ ဖမ်းသွားသလား မသိဘူး
၁၀၈

" ကိုဖောကာမောင် တို့ ကျွန်တော်တို့ လို လူပျို
ကြီးတွေ အတွက် သေရေးရှင်ရေး ပြဿနာပါဗျ... "

အံမာ... ရှိသေးတော့... ဒီ ဗိုက်ကြီး... ခွဲလို့လား လုပ်ရှုံ့ လာကြား ဖြစ်ပြီ...
ကိုဆော... ကျွန်တော်တို့ ရွာမှာ မိန်းကလေး ဘယ်နှစ်ယောက်... ပျောက်သွားပြီလဲဗျ
ဘာလုပ်မလို့လဲ
မိုက်ကလေး ပြောတာ ဟုတ်တော့ ဟုတ်တာပေါ့ဗျ ဒီမိန်းကလေးတွေဟာ ကျားဆွဲတာလဲ မဖြစ်နိုင်ဘူး
ဝမ်းသာလိုက်တာ

နောက်တစ်နေ့တွင်... ကျွန်ုပ်တို့ တောထဲရွာ၏ ဖြူးဖြူး ကြသည်။
ကျွန်ုပ်လည်း ဦးဖေမျှ လမ်းပြ၍ အဖြစ်လေး ထားသော ငွေများကို မပေးမှုန် အား လေးရာ....
ဟွန့်
အမယ်လေးလေး - မှားလိုက်တာတော် ကျုပ်ဖြင့် ဘယ်လို ရေရှူမှန်း တောင် မသိတော့ဘူး
ကျွန်ုပ်လည်း ငွေထုပ်ကြီးကို... တာဝန်ကို ဖြစ်နေသော မပေးမှုန် အား မြင်မြင်း ကပ်လှူသည်။
ဒီအား ဒီငွေတွေပါ... မင်းယောကျ်ား အသက် ရှင်ဖို့ပြီး ခိုးထွက်လို့ ရတဲ့ငွေ တွေဆိုတာတော့ မမေ့နဲ့ ပေးမှုန်... မင်းသုံးသင်ရာ သုံးနိုင်တယ် ဒါပဲ
ဟီး..ဟီ
ကျွန်ုပ် မတော် တာဝ တော်ဆိုးပါးသွားရင် သွမ်းသွတ်ဖို့ စကိုက်လေး ပေးကော ဆိုထား ပေါ့ ဟုတ်လား
မဦး မသွတ် ကိုကိုတွတ်ရယ်... မှုန် မကြားဝံ့ပါဘူး ရှောပါနဲ့
၁၁၁
ဟိ

ဒါထက် ကိုကိုတွတ်ကို တိုးတိုး မှာရဦးမယ်
အဲဒီ အသက်ရှည်ဆေး ဆိုတာများ ရခဲ့ရင် မှုံ့အတွက်ပါ ယူ
လာဖို့ မမေ့နဲ့ဦးနော်... နော်... ကိုကိုတွတ်
အေးပါကွာ... ကိုယ့်မိန်းမဖို့ ဘာမေ့ပါ့မလဲ
ဟီး
စိတ်ထဲကပြော
ယူလာဖို့တော့ အဲလေးကြီး ... ဟွန်း မင်း အသက်ရှည်တာဟာ ငါ့ဒုက္ခရောက်ဖို့ပဲ ဟေ့မှုံ
မိုက်ကလေးကား သေနတ်
ဒီလူတွေ
ဟိ...ဟိ

ကျုပ်ရဲ့ အားအားသင့် ရသည် မှာ... ကျုပ်တို့ရဲ့ ခရီးထွက်ကြရတဲ့ ပဟေဠိ ပါ အတွေ့အကြုံ ရှိကြပါမည် ဆိုကြ ကြိုတာဆ်း။
ငြိမ်းမဆောင်ပေါ့... ဖောက်ကြီး တစ်ခု အတွက် တော့ အခုမှ တန်ခိုး ဘက်ထဲကို ကြီးစိုး တယ် ပါတယ်...၊ ဗားရဲ့ ဗိုလ်ကြီးနဲ့ တွေ့ဘော့ကလဲ ထူးခြားလှတယ်..။
မင်းလို အနှိုင်းမဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ မသင့်တော်ပါဘူး... မလေးမှုနဲ့ ပဲ ခေါ်ပါလား ပဟေဠိ
ကိစ္စမရှိပါဘူး... ဦးတွတ်ပီရဲ့ ကျုပ်တို့မှာ... အောင်ဦးမစ် သင်္ချိုင်းမှာ ထားတဲ့ သရုပ်ပါ အကြောင်း ပတ်သက်ရှိ ပါတယ် ရှင်....
အောင်ဦးမစ်လောက်တော့ အလွန့် မှတ်တာ... အမယ်လေး မထားသာ ပါလားဗျ... လားဟာ... ဟော...ဟာ...

ကျွန်မက.. ဟော
ကောင်းတို့ စက်ယှက်ကိုယ်
ရွေးမယ်ရောက်ဖူး ပြီး ပြီ...
ဒါကြောင့် တစ်ခါမှ
မရောက်ဖူးသေးတော့
ဦးမောင်ကြီး ထံကို
ရောက်ခဲ့ပါတယ်... ကျွန်မ
အတွက် ဒါဟာ...
အတွေ့အကြုံပဲ
ပြီး ကျွန်မ အစ်ကိုကြီး ဝေယျ
ကိုလည်း မိတ်မဆွဲဘူးလေ... ဟင်း ... ဟင်း
ဟဲ ဟဲ
နောက်ဆုံးတော့

တောထဲသို့ ဝင်
လူအားလုံး
သေနတ်ကိုယ်စီနှင့်
လည်း

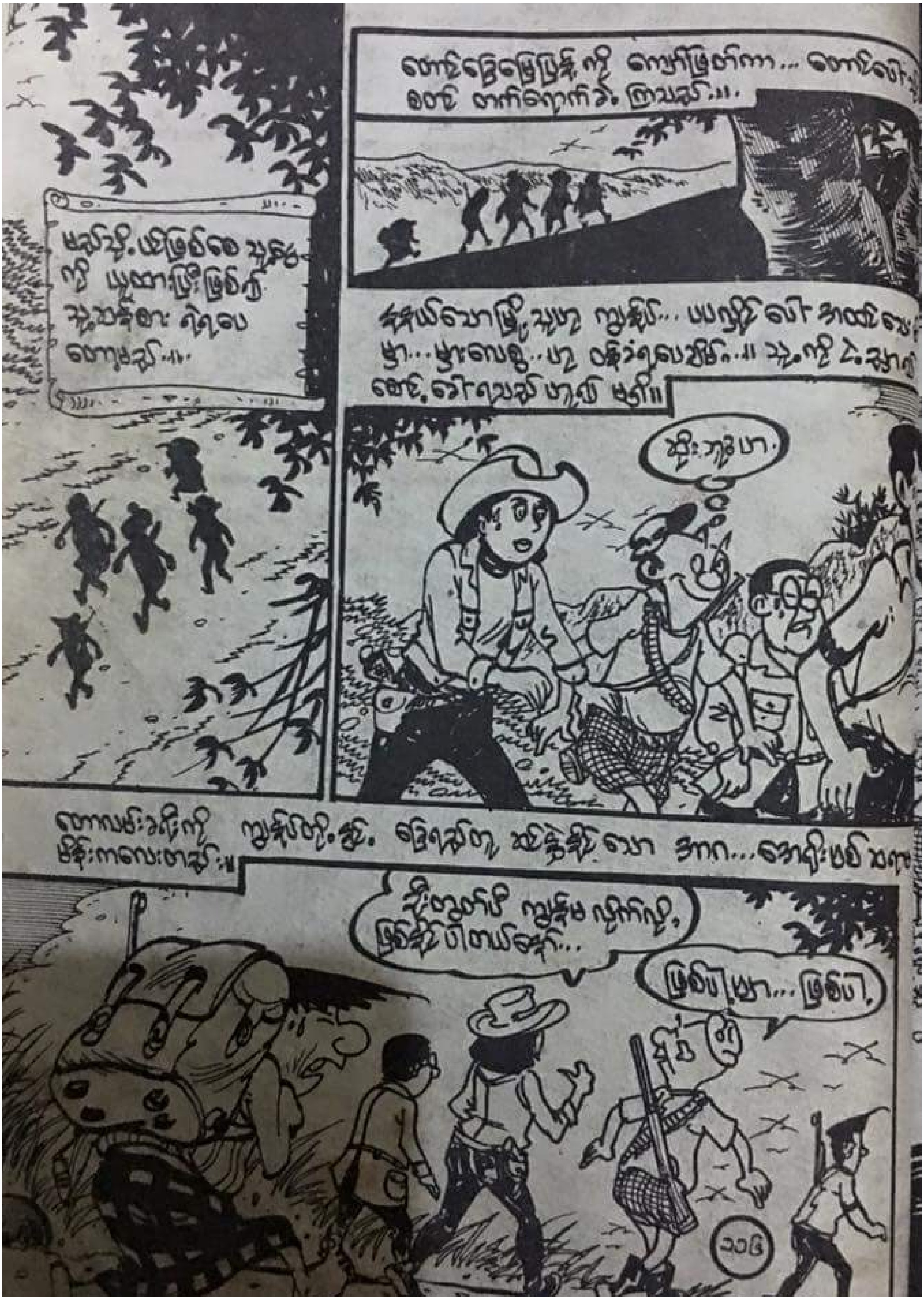
မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူနှင့် ကို ယူဆောင်ပြီး ဖြစ်၍ သူ့အဖွဲ့စား ရိက္ခာ ရှိလေ တော့သည်။
တောင်ခြေမြေပြန့်ကို ကျော်ဖြတ်ကာ... တောင်ပေါ်... စတင် တက်ရောက်ခဲ့ကြသည်။
နေမင်းသောမြို့ သူဌေး ကျွန်ုပ်... ပယ်ကြိုင် လော် အထိ လေ... မှာ... မှားလေရော့... ဟု ဝမ်းနည်းလေပြီ...။ သူ့ကို ငါ့သွာကို တော့ ခေါ်လာသည် ဟုလုံ မှတ်။
ဘိုး ဘွားပါ.
လောကပင်းခရီးကို ကျွန်ုပ်တို့ သွား ခြေရှည်ကြ သင်္ကြန်ဆိုသော အခါ... အချိန်ကလေးတည်း။
ဦးတွတ်ပီ ကျွန်ုပ်မ လျှော့ကွဲ့ ဖြစ်ရိုးပါတယ်နော်...
ဖြစ်ပါ့မှာ... ဖြစ်ပါ.

မုဆိုး အဖို့ သေနတ် တစ်လက်ရှိလျှင်ပင် စားစရာ
အမဲ သား ပါ ရှိပြီဟု ဆိုရပေမည်..။
သူ့လက်ကြီးက... တဆတ်ဆတ်
သို့သော် ဦးဖေယျ တို့ လမ်းမသွားက...
သော... အသားများကို...

ဒီတော့......
ဟူး... ခုမှပဲ အိုက်သမျှတွေ ပြေသွားတော့တယ်
ညီတွေတို့ ဒီလိုရေတွေသောက်တော့ ရောဂါတွေ ဘာတွေ မဖြစ်ဘူးလား

အဟင်း ဒီရေတွင်း ရှေ့ ကတည်းက .. ကျွန်ုပ်တို့ ဆောက်လာခဲ့ တာလေ...
ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ကောက်ပြီး သောက်ကြ ထပါ ဗျာ
ဦးတုတ်ပိုက တော့လေ
သူတို့က ဒီမြို့ တက်ခြိ စုန်ကောင်းတာကို ဒီလေးရဲ့ တဖြည်းဖြည်း ပိုလို့ ပေါင်. ပါပြီ တိုးတက် လာတာပေါ့
ဦးဖေယျာ ရှော့ရှက် အုံ့ဝက် ကား မှားကို ဖိုက်ကလေး အမေလည်း ရှာ။
ကျွန်ုပ်လည်း မစိုပါပေ။ ဆိုသော်ဆရာသမား မဟုတ်ပါလော။ ရှိနိုး ပြုရပေတော့၏။
သရက်ဗျာ.. ဦးဖေယျ က ဘာကြောင့် တောလိုက် ဟို..
ရောက်... အခု ဒေါက်လီ ပုံစံကောင်း တယ် ဒီလေးတဲ့.. ကိုကိုလိုလို... မှာ တိုးတက်တယ် ကျေးဇူး အားကောင်းလာတာ သဘောပေါ့
၁၁၉
ဟင် ဟုတ်လား

ရှေ့အကြောင်း ပြောနေရင်း က...
ဖြစ်လိမ့်မယ်...

မြန်မြန် လှုပ်ပါ...

ဟုတ်ပ
ကျွန်ုပ် တားမြစ်ချက်ကား...

၁၂၃

ကျွန်ုပ်တို့ အမဲပစ်ကွင်းရှိ သော သားစိမ်း ငါးစိမ်း များကို... ဦးခေမာကြီးက ချီးသည့်သူကြီးက.. မဟာ ။ ယခု သူတို့ နေ့ကြိုးပေါ် သည့်သိုသော စည်းစိမ် အသားများကို ချီးသည် မှ သုံးဆောင်ရသော မိန့်ပေပြီ ။
ဖြူးတယ်
ချီးတယ်
ဒါမှနေ့ဟာ
လူမှာသည် ၊ မိမိစားကျွမ်း ၊ ကျမ်းလည် ကျွမ်းကျင်သော
ထိုသို့သော အပြုအမူများ အတွက်...
ကို မပြုအပ် ၊ များလှစွာ ကရုဏာ ရှိပါလေသည် ။
သတိပြု တရားတည်း ။
ဘာသနားတွေ..ဘာသနားတွေ
ဒါမှ တကယ်
ရသေ့ကြီး အမိန့် ကြိုးနယ် များ ... တစ်ထုကို လည်း တွေ့ရလေသည် ။
၁၂၄

ဤသို့ ကျွန်ုပ်တို့ လမ်းရှာ၍ ခရီးကို ဆက်ထွက်ခဲ့ကြသည်။
သာခု... သာခု... သာခု မှားလေရာ လားလေရာ... အမှတ်မထင် ဆုံးမကြည့်ဘဲ ကြိုက်သလို မှားပြန်တော့ ပါလေ...
ရှေ့သို့ဆက်၍ လျှောက်သွားလာကြပြီး မကြာခင်ပဲ သမင်တစ်ကောင်ကို တွေ့ရှိကြသည်။
ဟာ... ဒီတစ်ခါတော့ အမှန်ပဲ
မပစ်ပါနဲ့ ကိုကြီး မသင့်တော်ဘူး
အဲ
ဘာမသင့်တော်ရမှာလဲ သမင်တစ်ကောင်လုံး မြင်နေရပြီပဲ ဘာမှားစရာရှိတော့လို့လဲ

ဒီဗျူးမှာ မုဆိုး သာလျှင်ရှိတယ် မုဆိုး တွေလိုက်ရှာရမယ်. စည်းကမ်း ကျင့်ဝတ်တွေကို ကောင်းကောင်း မသိပါလား
ကျုပ်တို့ခေတ်နားက ရှာလာခဲ့တာဘာမှ မဝေးပေဘူး ဘုရားကျောင်းကန်ခေတ်တွေနဲ့. ကိုက်ညီစရာ ပတ်ဝန်းကျင် အလှမ်းမှာ.. ဘာသားကောင်မှမပစ်ရဘူးလို့
ဖြစ်မှာစိုးလို့တောင်ရှိ ဟိုရှေ့ခေတ်ကား ကာကွယ်ရေးဥပဒေ က.. တာမြဲထားတယ်လေ
" ဘုရားကျောင်းကန်တွေမှာရှိတဲ့. သူတော်ကောင်း ဝေနေတော်ကြီးပြီး: စိတ်ချမ်းသာစွာ. အသျက်မဖြစ် တော် ရှိမှယ် မာန်တား ထားပါတယ် "
သတ္တဝါများ ကျန်းမာကြပါစေ ချမ်းသာကြပါစေ....

ကောင်းမြတ်တို့ ရှေ့ဆက်ကြပါ
ဒီ... မနက်ဖြန်... ဆိပ်ကမ်းက... ကောင်းမြတ်ရေ အမဲလိုက်သွားကြမယ်
ဟဲ... မြည်
ဒီတောမှာပါဦးဗျာ ရွာသားက... စမ်း ချောင်းလေး ရောက်ရင် အနားယူကြတာပေါ့!
ကျွန်ုပ်တို့ စားဖို့ သောက်ဖို့ ကို ကျွန်ုပ် တပည့်ကျော် ဖိုက်ကာလေးကိုပဲ တာဝန်ပေးလိုက်ပါ့မယ်...
လက်စွမ်းပြနေသော ဖိုက်ကာလေး အားဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ အလေးမှာ မကြာမီ စားတော့မည်။
ကျွန်ုပ်တို့ နားနေချိန် ဖိုက်ကာလေးမှာ အဝေးမှ မမြင်ရတော့ဘဲ သေနတ်ထမ်းကာ မြောက်ကြွကြွ ထွက်သွားတော့၏။
ဟဲ..ဟဲ
၁၂၇
ဖိုက်ကာလေး အစွမ်းပြမှာကွ သိလား

မကြာခင် တောထဲမှ ပစ်ခတ်လိုက်သော သေနတ်သံများ ဆူညံစွာ... ပေါ်ထွက် လာတော့သည်။
ဒိုင်း
ဒိုင်း
ဒိုင်း
ကိုးဖေယု က... အလန့်တကြား ပြေးလာ သည်။
ဒီ... ဒီတောထဲမှာ... သူပုန်တွေ ရှိလားမသိဘူး... တိုက်... တိုက်ပွဲ ဖြစ်နေပြီ ထင်တယ်ဗျို့
မကြောက်ပါနဲ့ ဒါ... ကျုပ်ပစ်တာပဲ ငှက်ကလေး အမဲပစ်နေ တာပါ
ကိုမြအုန်းကား ဝမ်းသာမဆုံးတော့။
ဒီလောက်တောင် ပစ်ခတ်နေမှ တော့ သားကောင်တွေ တော်တော် မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်ဗျို့၊ အစုံ စားရမှာပေါ့
အချိန်တန်တော့ တွေ့ရလိမ့်မယ်ဗျ
၁၈

မကြာခင် မိုးကကလေးလည်း ချွေးတရွှဲရွှဲ သံတရွှဲရွှဲ
ဖြင့် ပြန်ရောက်လာပါတယ်။ ကိုမြင့်ဆိုကား ဝမ်းသာအားရ
ရေမနွေးပြုံး(?)ပါ၏။
ဟိုး... ကိုမိုးကကလေး ဘာကောင်တွေရခဲ့ကြသလဲဗျ
မှက်ကျွဲပိုး မှက်... ဟီး
ဟေး...ဟေး ငါ့တော့ဆိုကြီးက ဘယ်ဆိုးလို့ တုန်း

မျောက်တစ်ကောင် ရှိသည်ဟု ဆိုသည်။ မိုက်ကလေး လက်ထဲ ရောက်သော မျောက်၏ အမြီးသာ တွေ့ရသည်...။
မျောက်ကို သေနတ်နဲ့ ပစ်မယ်လို့တော့ ဥသျှစ်... ကျွန်တော်လည်း ကိုယ့်လက်ကိုယ် စမ်းပြီး တာနဲ့ သေနတ်နဲ့ တော့ ပြန်တုံ့လိုက်ပါတာ...
အဲ
ဒီမျောက်ကြီးပဲ ရှေတာတယ်... ဟိုး
အဲ... အဲ မျောက်တစ်ကောင် ပစ်မိပါပေတယ်
ဘယ်မှာလဲ အဲဒီမျောက်
အဲဒီ... မျောက်က... ဥသျှစ်ပင်ပေါ် တက်သော့, အဲဒါ ကျွန်တော်ပစ်လိုက်တာ... မျောက်ကို မထိဘဲ... ဥသျှစ်သီး ကျပဲ ထိတယ်...
၁၃၀

အလေဟာကလဲ မသိုးသေး ပါကူးသားတွေက ရဲ့ အဲဒီမြွေ တဲ့ သူ့ဆိုသိုးက...
သစ်ပင်အောက်က မြေပြင်ပေါ်ကို... ယုန် တစ်ကောင်ကို... ဝေါင်းထိုပြီ
ဖုတ်
ဂွီး
အီးဟိ. ကံမကောင်း ပါလား
အဲဒီယုန်လော. ပါလာပါတယ်ဗျ...
လက်ပေးတာလေ ကွာ...
ဆိုပြီး ကျွန်ုပ်တို့ မုဆိုး (၃) ယောက်ဟာ... ယုန်သား ကင်ကိုပဲ စွဲစွဲစားလိုက်ကြ တော့၏။ ထို့နောက် ... ခရီးဆက်ဖို့ အောက်ကို. သွား ကြလေ၏။

ထိုနေ့အခါမှ ကျွန်ုပ်တို့သည်
ထူးထူးခြားခြား ဘာမှဖြစ်မပျက်
မကြုံရဘဲ နေဝင်ချိန်
ရောက်သွားလေတော့
သည်။
ကျွန်ုပ်တို့လည်း ညစာပြင်မည့်
နေရာကို ရွေးလာပြီး ပြင်ဆင်ကာ
ထင်းရှာ.. ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်း ပြီး
မီးမွှေးကြ၏။
တောထဲမှာ... ညစာစားချိန်မှာ... စားရတာ
အကြိုက်ဆုံး စားချိန်ပဲဗျာ...
ဘာလို့လဲဗျ...
ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အသားငါး
ဟင်းရွက် ဖြီးတွေ အရသာထွက်တာ၊
မို့ပဲ....

ဦးဇေယျာ၏ စကား ... ကား
ဒီမယ် ဦးဇေယျ
ဒီတောထဲမှာ...
မရှိဘူး၊
သွားလို
မင်းတို့ကို ပြောက်ပဲလေး
ထားတော..မင်းတို့ဘာသာ
အန္တရာယ် ကျော်ကျွားနိုင်လိမ့်မယ်
ဘိုးလားလို ပန်းပန်းမာမာ ယောက်ျားကြီး တစ်ယောက်ပဲဗျာ...
...
....
ဒီတော
လိမ့်မယ်
၁၃၄

ကောင်းလိုက်တာ... ပလပ်... ပလပ်... ပလပ်...
အဆီတစ်ထပ် အသားတစ်ထပ်နဲ့ ပြုတ်ထားကောင်းတယ်လောက် ထင်နေဦးမှာ...
နောက်ဆုံးတော့ ဦးဇေယျ အကြံမှန်သွားပါ
တစ်ယောက်ကို <၂> ခါ အလှည့်ကျစောင့်မယ်၊ တစ်ခုတော့ ကြိုပြောထားရဦးမယ်...၊ အဲဒါကတော့ ဘယ်သူစောင့်စောင့်...
ဟုတ်ပါပြီလေ ကျုပ်လည်း တာဝန်ယူရမှာပေါ့

ဟောဒီမီးဖိုကိုတော့
မီးမငြိမ်းအောင် ထည့်
ထားပါ... သားကောင်မှန်
သမျှ မီးကိုကြောက်တယ်
အနားကို မလာလို့
လာရင်လဲ မီးရှိနေတော့ ထိုးစစ်ရဲ့ သာဓကကို
ဒီကောင်တွေ ထွက်ပြေးလိမ့်မယ်။ ကြောက်လို့
မကြား ရှောင်မပြေးရဲ့၊ ကျားစာဖြစ်သွားလိမ့်မယ်၊
သူငယ်ကကာ...မောက်ကိုက်ရော
လာပါ၊ လာပါ၊ မလားကွ
ကဲ... သည်မီးဖိုကိုတော့ ဦးမေယျက...
စစောင့်ပေတော့
ကောင်းပါပြီ
ပြောသာပြောရသည်။။
အတွေ့အကြုံ မရှိသေးသူ
တစ်ယောက်အဖို့ တောကြီး
မှောင်မည်းထဲ ကင်းစောင့်ရသည်
မှာ ခြောက်ခြားစရာ ဖြစ်ကြောင်း
ကျွန်ုပ် ကိုယ်တိုင် ခံစားရပါ၏။ မီးဖို
အနား မကျက်ဆိုသော... ပက်
ပက်လည်တွေ... ဘာများ
ဖြစ်ဦးမည်နည်း..။
၁၃၆

ကျွန်ုပ်တို့ တစ်သက်တွင်... တစ်ခါမျှ မရောက်ဖူးသော.... တောကြီးမျက်မည်းထဲတွင်....
မက်ဖွယ် မာန်ဖီဟိန်းဟောက်သံ အကောင်ငယ်တို့၏ အလန့်တကြား အော်ဟစ်သံများက.
ကျောချမ်းဖွယ်... မကြာခဏ... ထွက်ပေါ်နေတော့၏။
ကြောက်စရာကြီး အစ်ကိုကြီးရယ်
ဟူး...မကြောက်ပါနဲ့...ကွယ်
ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်ပါလည်း ဦးဖေညွှန့် အဖော်ရစေရန် မီးပုံဘေးတွင် အတူ ထိုင်ကာ ကျွန်ုပ်တို့ ဆုံတွေ့ခဲ့သော အဖြစ်အပျက်များ ပြန်ပြောင်းပြောပြ ရင်း... အချိန်ကုန်စေတော့၏။
အင်း...အင်း
တစ်နေ့လုံး မောပန်းလာသဖြင့် ... အိပ်ပျော်နေလေပြီ ဖြစ်ရာ... ကျွန်ုပ်မှာ...

ယုံမလားတော့ မသိဘူး
အင်း

ဘာဟုတ်သေးလဲ...
သူတို့က... ကျားစာ.. ကျွေးလုဆဲဆဲမှာ...ကျွန်ုပ် ရောက်သွားပြီး ကျားကို လက်သည်း သက်သက် သတ်ခဲ့ ရတာပါ..။
ဂါး
ထို့ပြင် ကိုးတောင် ခန့် မြင့်သော လူ သားစား ဝက်ဝံကြီး

၁၆၀

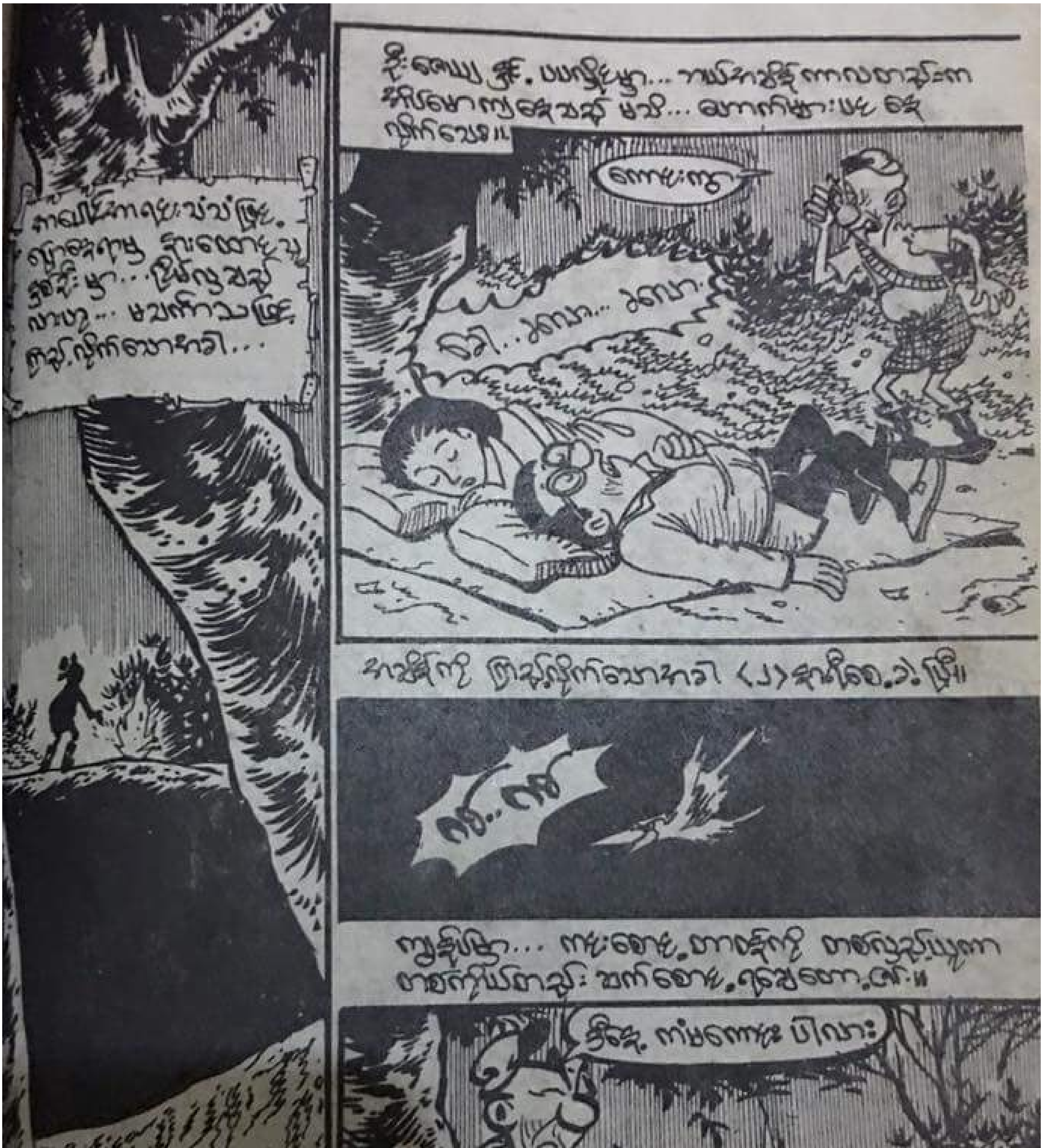

၂၂

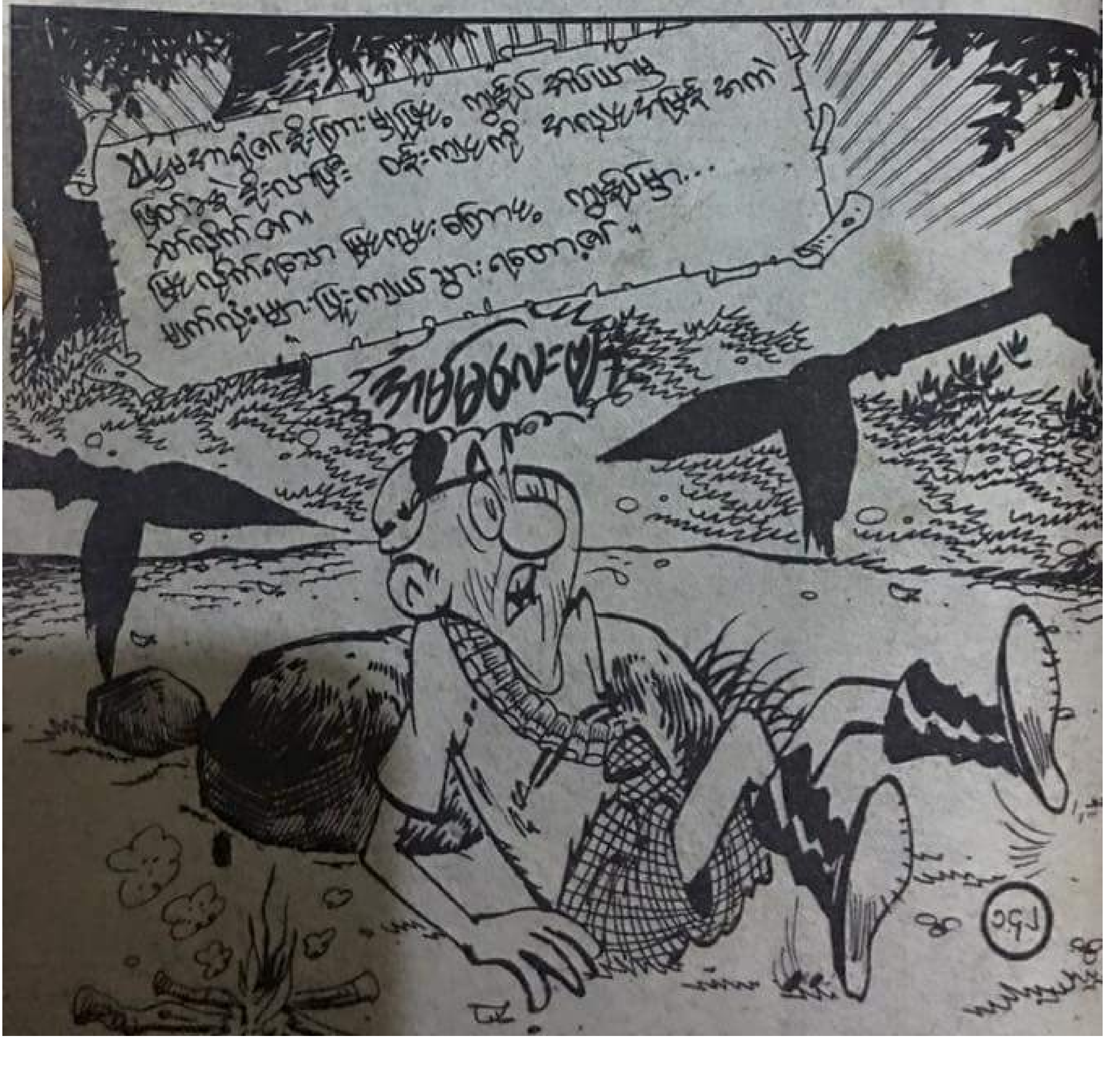

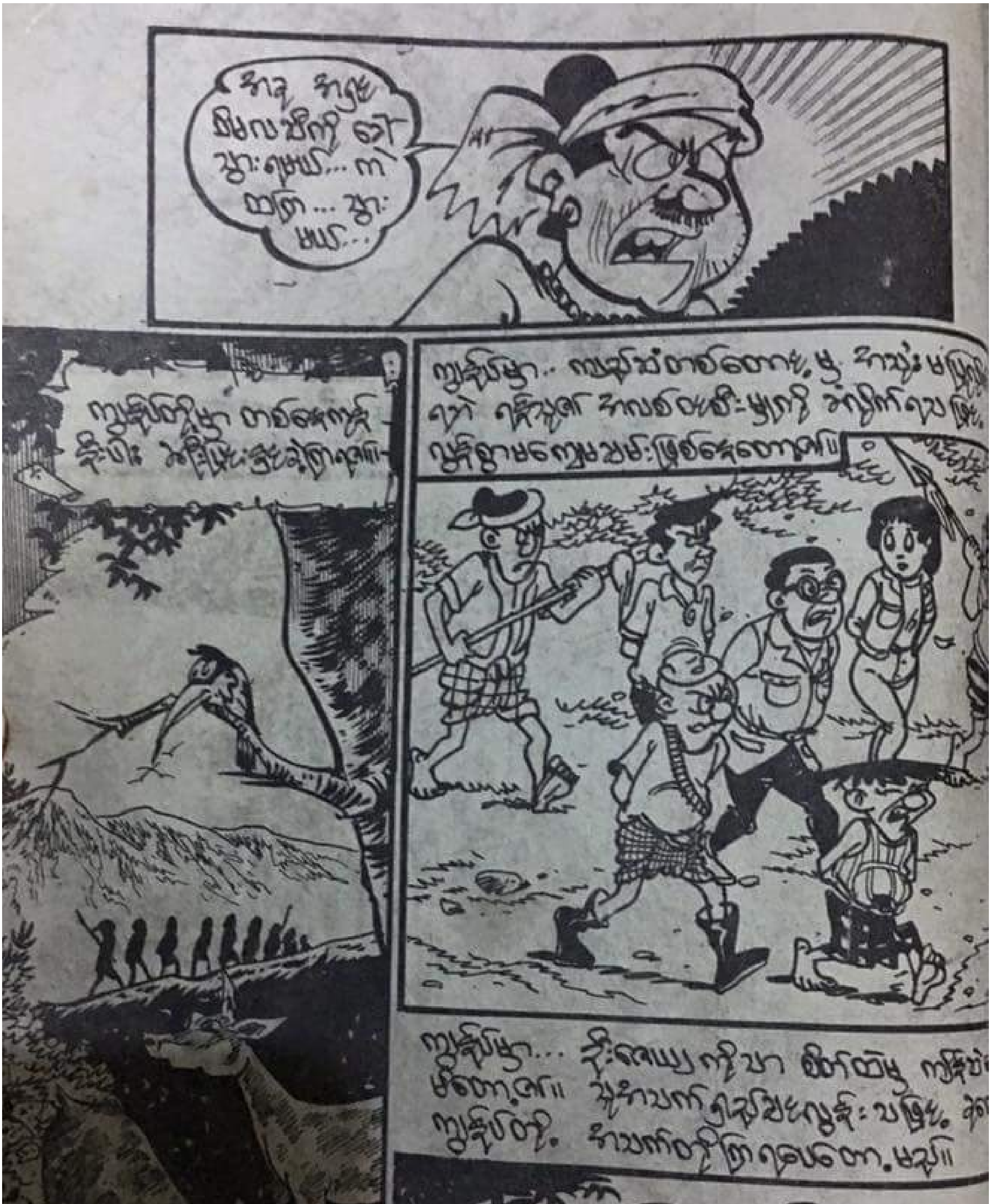
အခု အခုပဲ

ထိုနေရာတွင် ရွာကြီး တစ်ရွာကို တွေ့ရ၏။ ရွာကို သစ်လုံးစည်းရိုးကြီးဖြင့် ကာရံထားသည်။ အတွင်းသို့ အကူအညီ မပါဘဲ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ဖို့ဆိုသည်မှာ မလွယ်ကူလှကြောင်း ကျွန်ုပ် သတိပြုမိ၏။

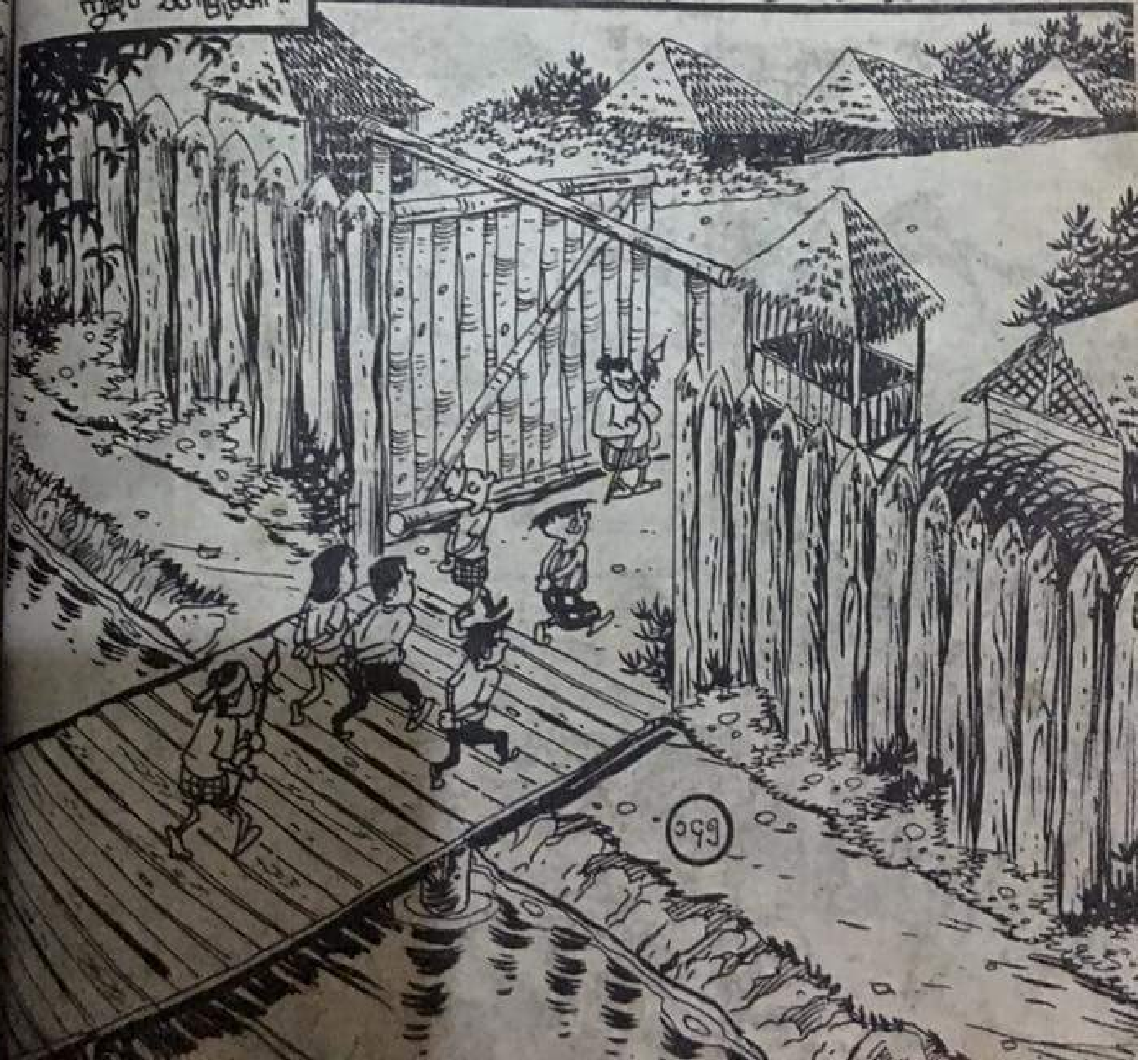

ထူးခြားသည်မှာ ထိုတစ်ကျွန်းလုံးတွင် မိန်းမနှင့် ကလေးများမတွေ့ရပဲ... တွေ့ရသော ယောကျ်ားတိုင်းမှာလည်း... သန်မာထွားကျိုင်းသော ယောကျ်ားများချည်း ဖြစ်နေ၏"
ဝိမလ ဘုရင်ဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးရှေ့သို့ ရောက်သွားသောအခါ မြွေဒင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး
တစ်ခါက... ကာလု သချ္ချာလောက်လို့ လွတ်မြောက်သွားတယ်.. လူမဲ၊ ဒီတစ်ခါတော့ မလွတ်နိုင်တော့ပါဘူး...
၁၄၆

မင်းကို လွှတ်ပေးတဲ့ ကာလကို... တို့သေအောင် စောင့်ကြည့်ပြီ... မင်းတို့လဲ ကာလ လမ်းစဉ် အတိုင်း သွားရမှာပေါ့လေ...
ကျွန်တော်တို့ မိတ်ဆွေမှ ပို့လာတာပါ လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေ အုန်း အတွက် အများကြီး ပါ ပါတယ်
ဟုတ်ပါတယ်... ဘိုး
ဟိုဟာ... တို့အဖွဲ့ အသင်းဝင်တွေက လုံးဝ ဘယ်သူ့မှ မိတ်ဆွေဖွဲ့လေ့ မရှိဘူး...
ဗြဲ... မင်းတို့လာတာဟာ... ကောင်းတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ မဟုတ်နိုင်ဘူး တို့ရဲ့ အာယုဝဍ္ဍန ဆေးကို လိုချင်လို့ မဟုတ်လား...
၁၄၇

ကဲ... ဒီလိုဆိုတော့ အချိန်မရှိဘူး... သူတို့ကိုသွားဖမ်းလိုက်ကြ မနက်ဖြန်ကျရင် ငါကိုယ်တိုင် ဒီကိစ္စကို တရားစီရင်တော်မူမယ်...
သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ အား အချုပ်ခန်းကြီး တစ်ခု အတွင်းသို့... ထည့်သွင်း လိုက်ကြ၏ ။
ဆရာကျော်ရေ... ဝမ်း.. ဝမ်းသာ.. လိုက်တာကွာ..
တယ်ဆိုးကြီး... ဒါ ထောင်ပါကွာ... သေမှာ ကြောက်ပြီး... ကယောင် ကတမ်း ဖြစ်နေ ပြီလား...

အချုပ်ခန်းထဲ ရောက်နေတာ... ဝမ်းသာစရာ လားကွာ...
အမ်
ဟိုမှာ... ကြည့်ပါဦး ဆရာတွေကွ... ဘယ်သူ တွေလဲဆိုတာ....
မိုက်ကလေး ညွှန်ပြရာသို့ ကြည့်လိုက်ရာ... ကျွန်ုပ်တို့ ရွာဦး အနီး ဒေါနကျွန်း ရွာများမှ ပျောက်၍ သွားခဲ့သော... ရွှေအမှုံ ငွေခိုင်... မေခိုင် ခွန်း စောစေ..။
ဟင်... နင်တို့လည်း အဖမ်းခံနေရတာလား ဟုတ်လား...
ဟုတ်တယ် ဦးကြီးတွက်

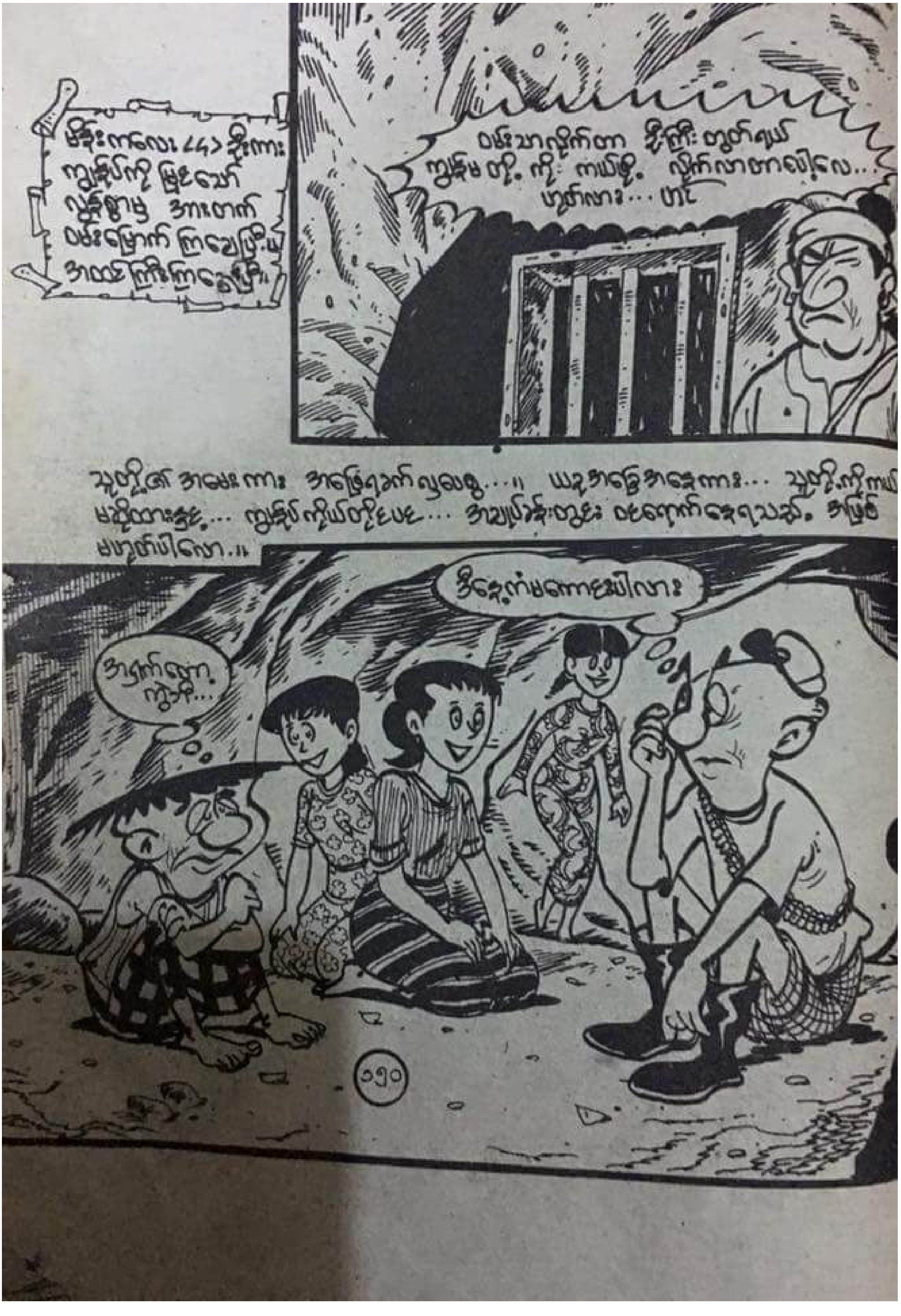
မိုးကလေး (၄) ဦးကား ကျွန်ုပ်ကို မြင်သော် လွန်စွာမှ အားတက် ဝမ်းမြောက် ကြလေပြီ။ မျှ အထင်ကြီးကြလေပြီ။
ဝမ်းသာလိုက်တာ ဦးကြီး တွတ်ချယ် ကျွန်မ တို့ ကို ကယ်ဖို့ လိုက်လာတာပါလေ.. ဟုတ်လား... ဟင်
သူတို့၏ အထင်ကား အမြင့်ရှက်လှလေ...။ ယခုအခြေအနေကား... သူတို့ကိုကယ် မဆိုထားနှင့်... ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ပင်... အချုပ်ခန်းတွင်း ဝင်ရောက်နေရသည့် အဖြစ် မဟုတ်ပါလော..။
ဒီနေ့ကံမကောင်းပါလား
အရှက်တော့ ကွဲပြီ...

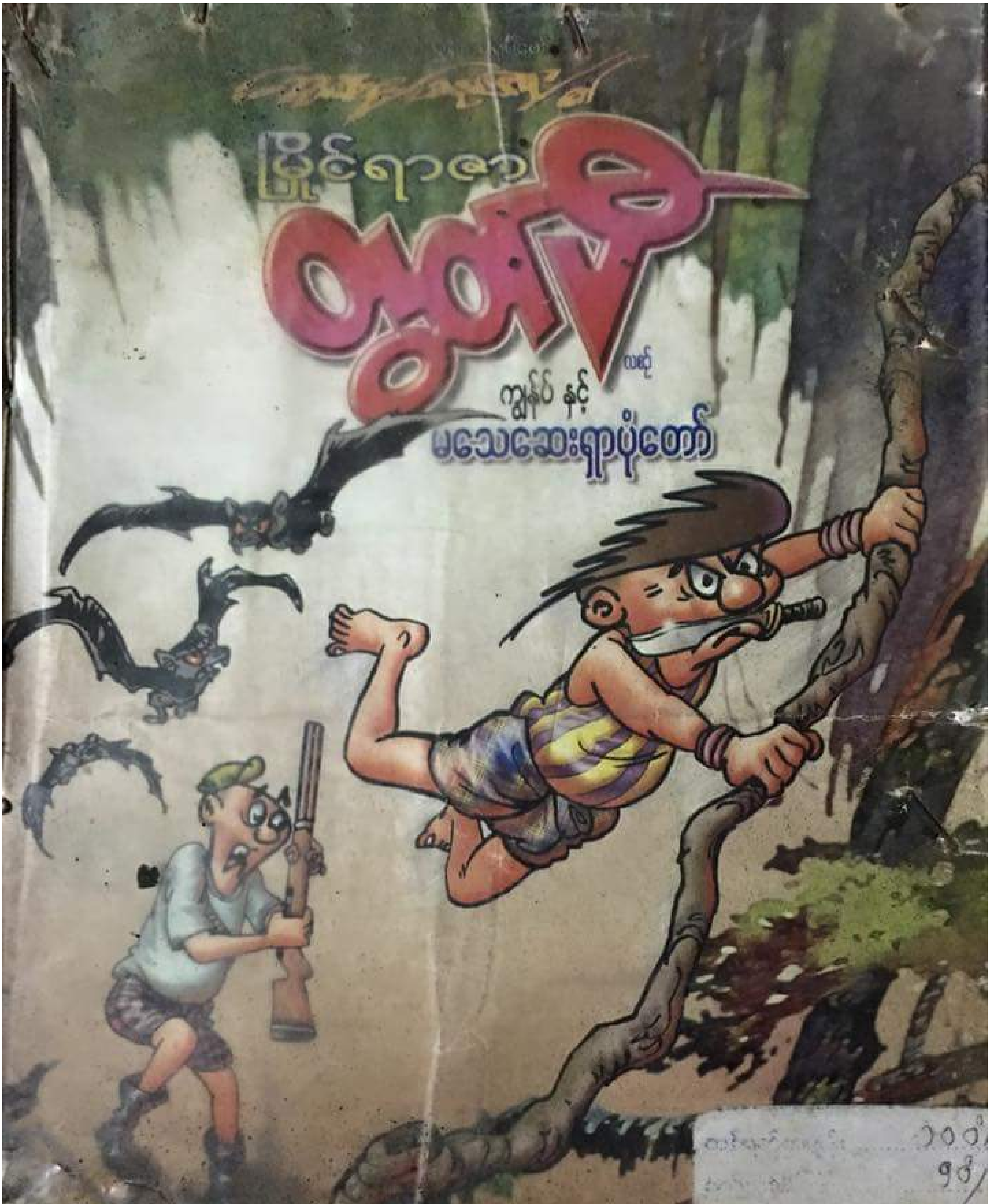
မြိုင်ရာဇာ
ကျွန်ုပ် နှင့်
မသေဆေးရှာပုံတော်

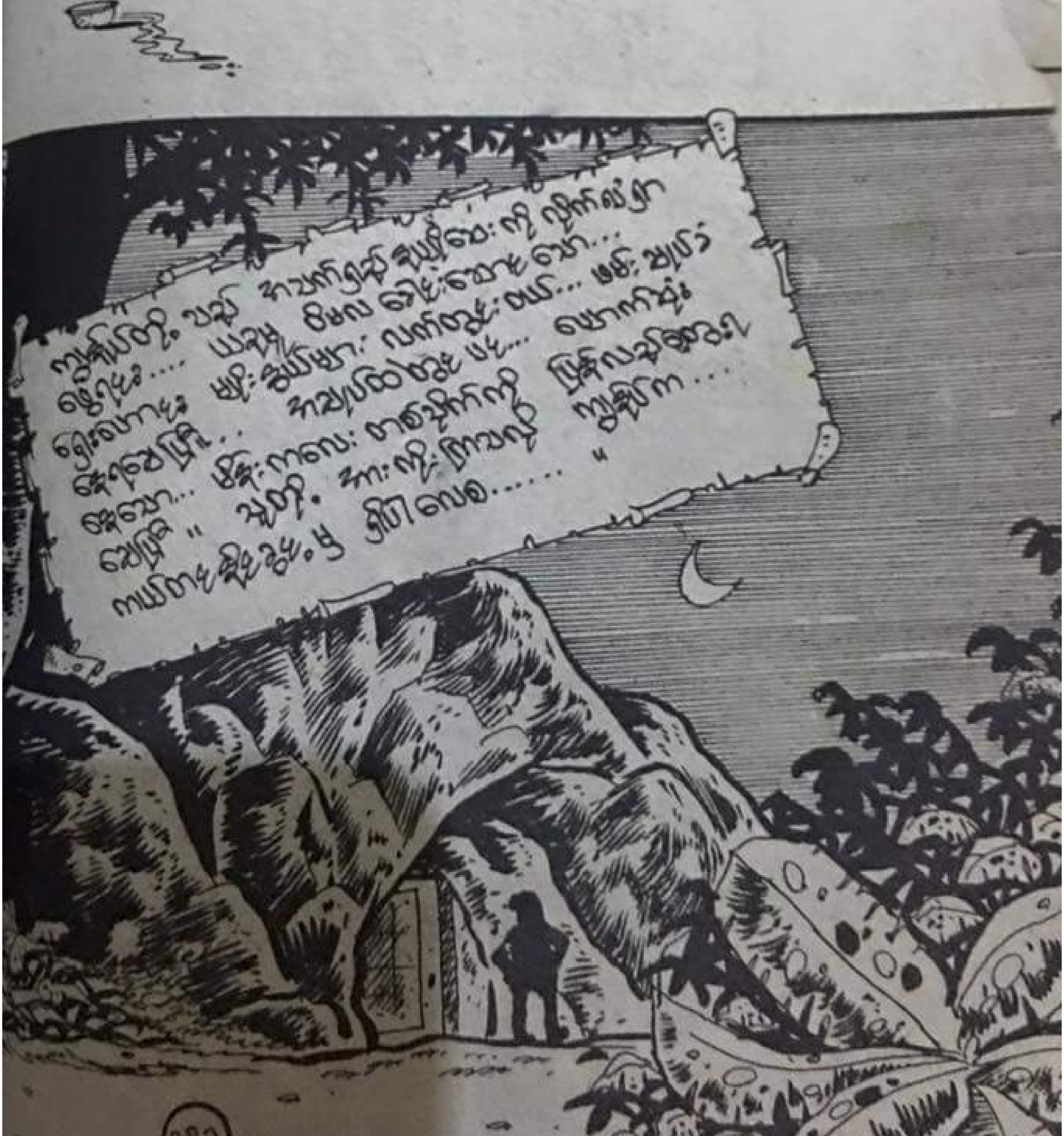

ဟုတ်တယ်
အားကိုးပါတယ်ဗျို့
ဟဲ

သွားစမ်း သွားစမ်း

ကျွန်ုပ် တောင်ငွေ့ကို ကောက်ယူ၍ မောင်းထွက်ခဲ့ကြ၏။
အင်း...
ဝါး
ကောက်ပေးတာပေါ့ကွာ... တောင်ငွေ့ဖို့လို့

ဆိုးဟက်ဒါ့ ကြာလျှင် တစ်နေ့ရာတွင် ကို တွေ့ရှိလေ၏။
ဟိုရှေ့နား တစ်ကောင်တောင် လှုပ်သွားသလိုပဲ... ဝက်ဝံ လောက်ရှိမယ် ထင်တယ်...
တောထဲမှာ... ဘာမှ... ကျွဲ ရှိရမှာပါ ဗျ...
ဒါ ကြို့ လူး၊ ဆိုးမျ တစ်ပိုင်း ကို တစ်ကောင်ရှိနေတာပါ့ ဗျာ
ပြီးတာ...

ခြေသည်းရာက... သုံးချောင်းရှိတယ် ... ဆင်တွေက... ခြေသည်း ငါးချောင်းရှိတယ်....
အဲ...
ဒါ... ခြေသည်းရာ သုံးချောင်းရှိတဲ့ ဆင်... တွေ့ရှိတယ် အာဖရိက ဆင်တွေပဲ
ဒါ... ကြံ့ခြေရာပဲ ဖြစ်ရမယ် ကြံ့တွေက. ခြေသည်း သုံးချောင်း ရှိတယ်ဗျ...

ကျွန်ုပ်တို့ ခရီးဆက်ခဲ့ရာ လမ်းတစ်လျှောက်တွင်... ကြံ့ က... စားသောက်သွားသော... သစ်ရွက် သစ်ရွက်တို့ ပြတ်တောက်နေသော... အပင်များကိုတွေ့ကြရ၏ ။
ကျိုးပြတ်နေသော... အပင်များကို စစ်ဆေးကြည့်ရာ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ကြီး ရှိနေသေးသဖြင့် ကျန် လူများကို သတိပေးရချေ၏ ။
... ဒီကောင် ဒီနားတဝိုက်မှာပဲ ရှိဦးမယ်...
ဒီကောင်တွေ... မျက်စိသာ မကောင်းတာ... နှာလည်း အာရုံခံ အနံ့ခံကောင်းတယ်

ကျွန်ုပ်တို့ အလိုလို လေအောက်ဘက်ကျနေတာ... ကံကောင်းတာပဲဗျို့
ဖြောင်း

ကိုမြဒင် က... ကြံ့သားအမိကို သေနတ်ဖြင့်ချိန်ရွယ် ပစ်လိုက်သော်လည်း ကျည်ဆံက... ကျောက်ခဲကို အထက်သို့ လွင့်ကာ... တွန်းပစ်လိုက်သဖြင့် ကြံ့မကြီးကို မထိပဲ လွဲချော်သွားသည်။ ကြံ့သားအမိမှာ သေနတ်သံကြောင့် လန့်ဖြန့်ကာ ထွက်ပြေးသွားတော့၏။
ကိုမြဒင် က... စိတ်ဆိုး မာန်ဆိုးဖြင့်
ဟင်... ဟဲ့ဗျား... ဘာလို့ တွန်းပစ် လိုက်ရတာလဲဗျ... ဟင်း
မပစ်စေချင်လို့ပေါ့ ကိုမြဒင်...
ကြံ့တွေဟာ... မျိုးတုံးတော့မယ့် ရှားပါး သတ္တဝါပဲ
တောကျွန်း... တိရစ္ဆာန်များ ကာကွယ် စောင့်ရှောက်ရေးဥပဒေ အရ.. တားမြစ် ထားတယ်...၊ ဘယ်မုဆိုးမှ ပစ်ခွင့် မရှိဘူး...

ဦးပဒေသကားပါလာ၍ ကိုမြအုံ တစ်ယောက်ဘာမျှ မပြောတော့ ညီးသံ... ပါးစပ်ကမူ တဖြစ်တောက်တောက်ရှိနေသည်။
ဖြောက်!! လွတ်သွားသော့ နာတယ်ကွာ... ကြံဆိုပါ... အုံမြတ်နဲ့ ရွေးကောင်းတာမျှ ဟင်း
တစ်ကယ်တော့ ဒါတွေဟာ... အဖိုးပိုမ်. တွေ့ပါ့ကွာ... အတွက်တော့ မကောင်းဘူးပေါ့
တစ်ကယ်တော့ ကြံဆိုပါ... ကြွဲဆိုးလှပါပဲ လူတွေမှာရှိတဲ့ ရွေ့သည်း လက်သည်းလှပါပဲ... အဲ့ဒါကို အားတိုးပေးမယ်တယ် ဆိုတော့ ဘယ်လောက်ရှိစရာကောင်းသလဲ
ဟောဟဲ့ ဟောဟဲ့
ဟုတ်ပ
မှတ်တမ်း တစ်ခု ထဲမှာ... ဒါ မင်းပြုး ဘာက...

ဟုတ်ပဗျာ..
ဘာဖြစ်လို့လဲ..

ကျွန်တော်လည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ ဆရာထက် ဆို... ဆရာထက်ကိုလည်း ပြော စကားကို ပေးတယ်...
မစေ့ခင်က... ကျွန်တော်ကစပြီးလျှင့် ပြီးတော့ သူ့ကို ရှိုး ထား ခဲ့ပြီး ကျွန်တော် ဝင်ခိုက်တယ်...
အဟ..
ဘာများ ပါလိမ့် ပြောလေ...
ရုပ်တာရက် ဒီပြီးမချေးသေးတော့ ကိုမြိုင် တို့ပြောစကားတွေ... ကျွန်တော် သိပ်ပဲ ကြားရတယ်...
သူက... ဘာပြောနဲ့ ပြော တာလဲ ဦးဇေယျာနဲ့ လား...
ဝိုက
မထူးဘူး မယုံနိုင်နဲ့ဗျ..

သူက...ပပလှိုင် ကို စည်းရုံး နေတာမို့... ဦးဇေယျာ ကိုလွှတ်ပြီး သူနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ပါ...
ဒီလူ ဒီမှာ ဘာလို့ အခု အချိန်ထိ နေလဲ မသိဘူး...
ဒါပေမယ့် ပပလှိုင် က... ငြင်းတယ် ဒီကိစ္စကို... ဦးဇေယျာ နဲ့ တိုင်မယ် လို့လဲ ပြောသံကြားတယ်ဗျ
အဲ... ဒီအတိုင်းဆို တို့ သတိရှိရလိမ့်မယ် လေ...
ဟုတ်တယ် ဒီလူကို အကဲခတ်ပြီး စောင့်ကြည့်နေရမှာပဲ
ရွာကလူများနှင့်... အတန်ကြာလျှောက်သွားပြီး ကျွန်ုပ်တို့ ပရုတ်ပင် ခြုံဦး လည်းမည်သူ လိုက်ခဲ့ကြလေတော့၏။

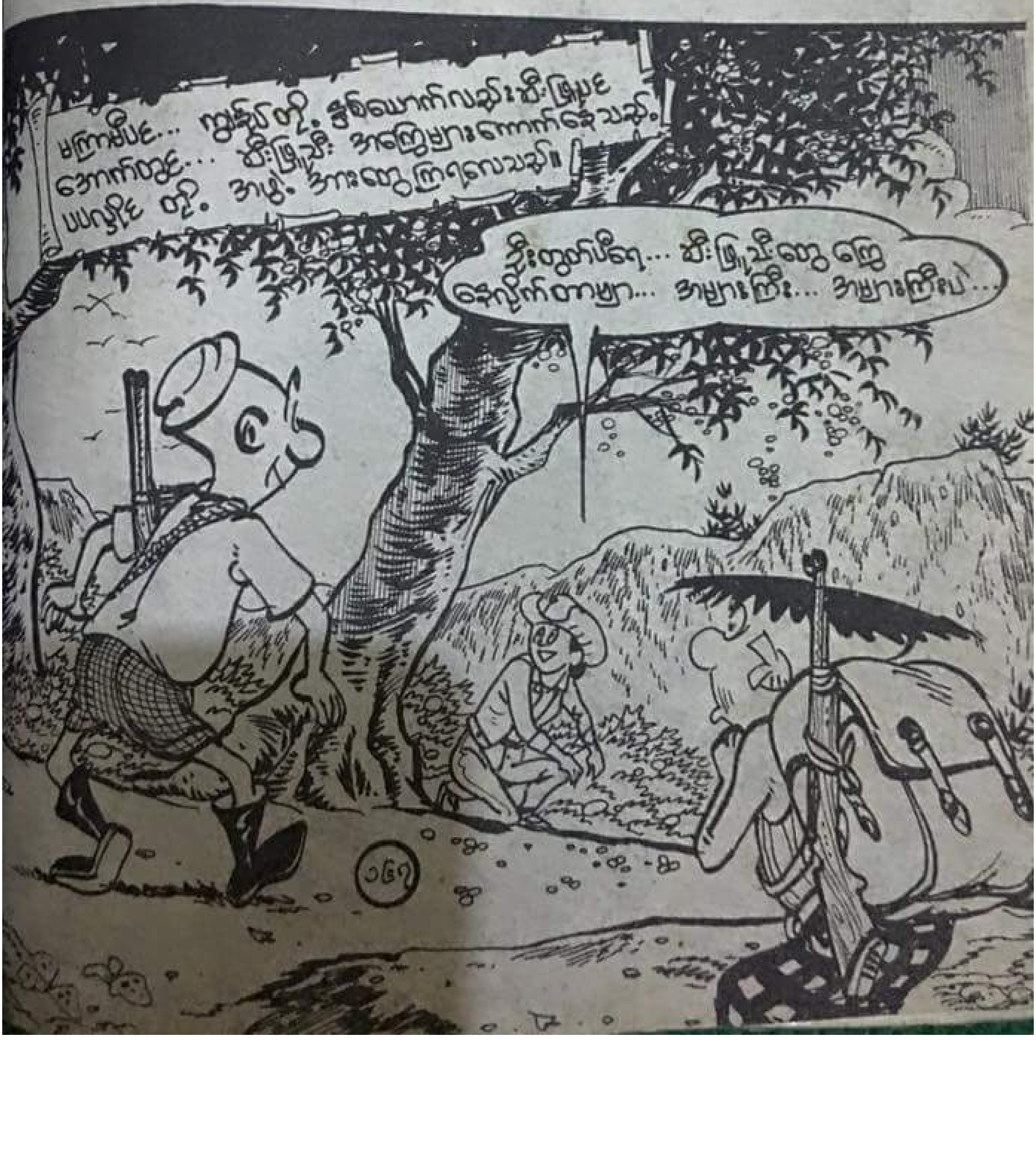
မကြာမီပင်... ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက်လည်း ဆီးဖြူပင် အောက်တွင်... ဆီးဖြူသီး အကြွေများကောက်နေသည့် ပယှိုင် တို့ အမှု့အား တွေ့ကြရလေသည်။
အိုးတွယ်ပါဗိုရ... ဆီးဖြူသီးတွေ ကြွေနေလိုက်တာမှာ... အများကြီး... အများကြီးပဲ...

ကျွန်မ သဘော မပေါက်တာက... ဒီပီးမြို့ ပဲ... အဝေးကမြှားများ ဟာ... အကောင်း အတိုင်း မရှိဘဲ...
ဟော အဝေး အကြုံများလှ ပြိုပြစ်သော... ကျွန်ုပ်အဆို့ ကြီး ကိုရွှေမှ ကြာရှည်စွာမင ထင်ရှုံနေရတော့မည် မဟုတ်ချေ။
ဒီ.. ပီးမြို့ပီး မောင်ကျာ... သဘာဝအတိုင်း ကြွေကျနေတာ မဟုတ်ဘူး ပပဂျိုး..
ဟုတ်...ဘာလို့
ဒီပီးမြို့ကို ကြည့်..... မှန်နေတာတွေ တွေ့တယ် မဟုတ်လား... အဲဒါ ပြောင်း တစ်ကောင်က ခေါင်းနဲ့ ဆောင့်ထားတာ။ အရုပ်... ဗြိုဟ နေတဲ့ ပြောင်ကြီး မောင်ကျာ....

သဘာဝ အားဖြည့်ဆေး တော့ လူကို ရှိန်းမှု တတ်ပါ ဘူး အဲ... ဒါကြောင့် ရာရာသွား ရင်တော့ ပိုပြီးကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့ သတ္တဝါတွေ ဖြစ် သွားတာပဲ...
ကျားနဲ့ကို ဖြစ် သွားတာလဲ ဗျော်
“လူကို အလစ်ချောင်းပြီး ခိုက်တတ်တယ်”
ငါ့ကို လှည့်သွားတဲ့ကောင် အလစ် ဖြစ်တွယ်ရမယ် ဟင်း
အဲဒါကို မုဆိုး အခေါ် အားဖြည့်ဆေး တိုက်တာလို့ ခေါ်တယ်...
ကဲ... ဒီလူတို့ ပိုပြီး ပြင်းစားလို့ ဝယင် ဒီအာင် ဆောကကာ... အဲဒီ သားကြမှ ကောင်းမယ်...
ဟုတ်တယ်...
၁၇၁
ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံး ထိုနေရာမှ မိချက်ချက် ထွက်ခွာခဲ့ကြတော့၏။
အောက်မ လုံ့လိုက်တာ ခင်ဗျာ...
အာ....

အမဲလိုက်အဖိုးအိုလှမ်းတော့
ကျွဲပြောင်ကို... မရအရ
ကျွန်ုပ် လိုက်ပစ်မိမလဲလိမ့်
မည်။ ယခု... မပေးဘူး
ရှာရှေက... ပို၍အရှေ့ကြီး
သချိုး... ကျွဲပြောင်ကို...
ကျွန်ုပ် တောမဲ့သဲလိုက်
ရှေ့တော့သည်...။
ပန်းကျွန်းလို အာသွက်မပြတ် အကာဝင်ရှုံး အိုးသက်ခဲ့
ကြရာ... မကြာမီတွင်... သစ်ရွက်... သစ်ညွန့်များစားနေ
သောပြောင်ကြီးကို တွေ့လိုက်ရသည်။
ကိုမြဒင်က... ဝမ်းသာအားရဖြင့် သေနတ်ကို ထိုးချိန်၏
ဦးတာစံသိတော့ မတားနဲ့တော့ဗျို့
ချိန်ထွက်ပြီ...
ကျွန်ုပ်လည်း မတားသာသဖြင့် ကိုမြဒင်ကို လက်ပိုက်
ကြည့်နေလိုက်တော့လေ၏။
၁၃၂
ဒိုင်း

ကိုမြဒင် ပေးနှင့်သကာ... တောကျုံး ဟိန်းသွားချေ။ သို့သော် ပြောင်ကြီးကား လဲကျ မသွားဘဲ... ထိုနေရာမှ ထွက်ပြေးသွားတော့၏။
အားနေ... ပြောင်ကြီး တစ်ကောင် ဟောက် လွတ်သွားတယ်... ထင်ရဲ့
ကိုမြဒင်က... မကျေနပ်။
ကျွန်ုပ်တို့ ထိုနေရာ
ဒီဟောက်နဲ့ ဒီဟောက် မလွတ်နိုင်ဘူး... ထိုကို ထိရမယ်...

ဒီလို အကောင်မျိုး တွေ့မိရင် လက်မြန်တို့ ယမ်းထိုးတို့ ရတယ်... မသေရင် လည်း... တွက် မပြေးနိုင်အောင် ပေါ့...
အဲ့... ဆရာက... မနေ့ညက အကြောင်းရှုပ်ကြည့်လိုက်တာ.. ဟာ.. အလုံး အလျှော်.. အရှုံးရှုံး... မြို့ရွာ သွားပြီ...
အစ်ကိုကြီး တစ်ယောက်လုံး ရှိပါတယ်ကွယ်... ဒီလောက် မကြောက်ပါနဲ့.
အလဲ့
လေသံ... ကျုပ်တို့ မြောင်းကြီးအောက်လိုက် ကြတာပေါ့ဗျာ...
ဒေါက်...

အဲဒါ အကြောင်းပေါ့... ကျုံမြောင်း ဂူနားတို့ အခုထိ ကြက်လာတာ... အမဲပစ်ဆိုး မဟုတ်ဘူးလေ... မပေးဘူး ရှားဖို့...
ဒီပစ္စတိုသေနတ်ကို ယူလာတာလား... ဒီဟာကလည်း ကျွန်တော့် အချက် အချက်ကျတယ်... ကြိုရေးသုံးဖို့ ယူလာတာ... ဟင်း...
အခု ဒီမြောင်းကြီး အောက်ကို လိုက်ရအုံး ... ချိုးလိုက်ပေး အဲဒီထဲ... ကျွဲတွေ...
ဟမ်... ငါ့ကို ဂူ...
ဂူ...
ဂွတ်ဂွတ်ရေ ဂူ...
အိုးလေ... မြင်လာမှတော့လဲ ဘယ်တတ်နိုင်တော့ မလဲ... ကဲ... အမှားနဲ့ ကျွမ်းပစ်လိုက် မယ်...

ဦးသေချာနဲ့ ပပလွိုင် တို့က... ဒီနေရာမှာပဲ စောင့်ပြီး နေခဲ့ကြပေတော့... ဒဏ်ရာရနေတဲ့ သားကောင်နောက်ကို လိုက်ရတာ... အတော် အန္တရာယ်များတယ်... ဟုတ်ပါလား...
အင်...
အာ... ကျုပ်... ကျုပ်တို့ အသင့်ပဲ မနေရဲဘူး
အစ်ကိုကြီး တစ်ယောက်လုံး ရှိပါတယ် ဆို... ဖွီး
ကျုပ်ကလည်း မိုက်ကလေးကို ထား... မှာပါ... မစိုးရိမ်ပါ
သို့ဖြင့်... ကျုပ်တို့ ကိုမြင့်လည်း ကျန်လူများကို ကျော်ပြီးက... ဒဏ်ရာရသွားသော ကျားကြီး နောက်သို့ လိုက်ခဲ့ကြတော့၏။
၁၇၆

ပတိတော့မလစ်စေနဲ့ ဗျို...
ပထမတွင် မြောင်းကြီး အနောက်ပိုင်းမှ ကျနေသော သွေးစက်များကို... ခြေရာခံ၍လိုက်ခဲ့ နိုင်သော်လည်း
အတော်ဝေးဝေး ရောက်သော အခါ သွေးစက်များကို မတွေ့ရတော့။
အံ့မှား ပစ်တာ... ရှပ်မှန်ရုံ သွားတာပဲ ဒီနေရာ ရောက်မှ... သူ့ကိုယ်က... သွေးထွက်တာလည်း ရပ်သွားပြီ...
ခြေရာတွေ ကျန်နေ သေးတာပဲဗျာ ဆက်လိုက်ကြတာ ပေါ့
၁၇၇

ရွှေရုပ်များ အတိုင်း ဆက်လိုက်ခဲ့ကြသော် လည်း...
ရွှေရုပ်များမှာ... ကျောက်တောင်တစ်ခု အတွင်း ပျောက်ကွယ်သွားပြီဖြစ်သည်။
ရွှေရုပ်.. ကျောက်တောင်ပေါ်တက်သွားတော့ ဘယ်လိုမှ ရွှေရုပ်အရိပ် မရတော့ဘူး...
ကဲ... ဒီမှာပဲ အတော်လေးလှပြီ... ပြန်ကြတာပဲကောင်း တယ်.. ကိုမြဒင်...
ကျုပ်ကတော့ ဒီပြောင်ခေါင်း ကို လှမ်းပေးတယ်၊ နောက်ကျန်ပြန် ရောက်ရင်... ကျုပ်အိမ် ဧည့် ခန်းမှာ... အလှချိတ်မယ်

အင်...
အမယ်လေ... မလိုက်တော့ပါဘူး
အင်း

ဤ နေ့ တစ်ညနေလုံး ကျွန်ုပ်တို့ကို ကောင်းကောင်း
ဒုက္ခပေးခဲ့သူမှာ... ကျိုးကြားပေးဖြစ်၏။ သူ့ဦးခေါင်းကို
ဘော်ရာ... ဈေးကလေးကိုက်ဆွဲ နေပေခဲ့ရတော့၏။
ဒီတစ်ခါ တွေ့မှ တွေ့ပါ့ဦး
တော့မှာ ပေါက်... ပေါက်!
အိုး... သွားနှုတ်ပြီ...

ဟင်...

ပေါက်ကလေးလည်း ခါလန့်တကြား နိုးလာခါ
ဘာ...ဘာဖြစ်တာလဲ ဆရာကြီး
ကျား တစ်ကောင် ကပ်လာလို့ မီးသွေးနဲ့ ကျည်ခွဲလိုက်တာကွ
ဒီကျားက...

ကျွန်ုပ်လည်း အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။ ကျားတစ်ကောင် ရောက်လာ၍ ဆူး ကိုက်ဖြင့် ကောင်းစွာ အိပ် မပျော်ဘဲ၊ တစ်ညလုံး ကြက်အိပ် ကြက်နိုး ဖြစ်နေခဲ့သည်။
ဟာ
၁၀၄

ဟာ... မထူးပါဘူးကွာ ကိုယ်ရေ...
ကုန်သည်ကြီးလည်း အဆိုးရှိ ဝေနေတက်ကို ဖြိုမှုလိုက်ရလေသည်..။
အစ်ကိုကြီး ဟ... ဟာမှ မဖြစ်ဘူး... ဟုတ်...

ဒီတောကြီးထဲမှာ သေနတ် မပါဘဲ အသက်ရှင် နေထိုင်ဖို့ ဆိုတာ... လွယ်တာ... မဟုတ်ဘူး...

ဟယ်

တော်ပါပြီဗျာ…
တော်ပါပြီ…

ကိုကိုမိုက်ကလေးရ... ဦးအမှုံကို မကယ်နိုင်တော့ဘူးလား
ဦးအမှုံရေ... ကိုကိုမိုက်ကိုခင်းလျှောက်ပါတော့ ကျွယ်...

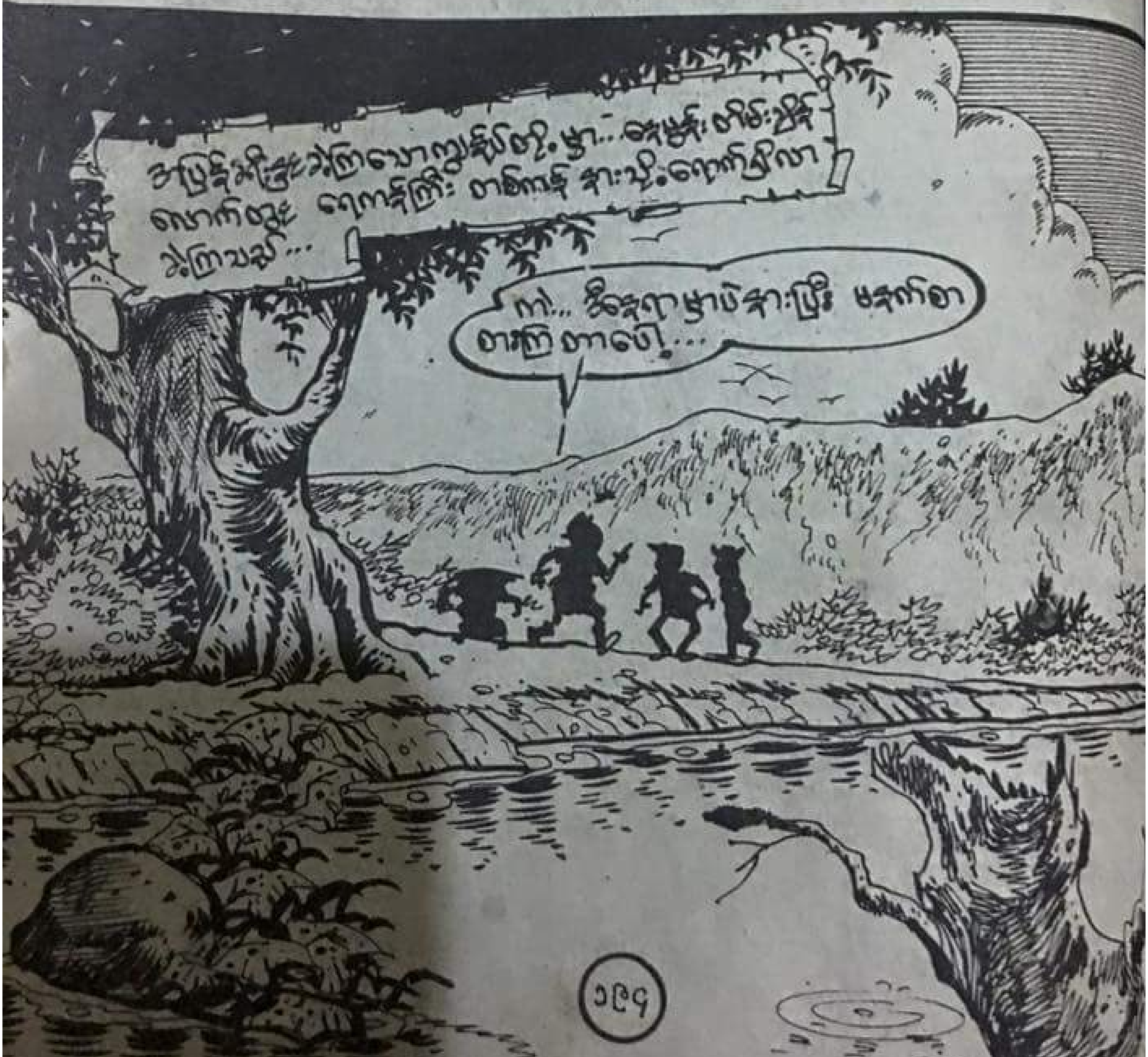
ရေကန်ကြီး တစ်ကန် နားသို့ ရောက်ရှိလာ
ခဲ့ကြသည်...
ကဲ... ဒီနေရာမှာပဲ နားပြီး မနက်စာ စားကြတာပေါ့...

အပြန်ခရီးမှာတော့... ဒီသူများကို... အမဲပစ်ထွက်မနေကြပါနဲ့တော့... ကျုပ်တို့နဲ့ အတူစခန်းမှာပဲ စားကြပါဗျာ...
ဟုတ်တယ် ကျုပ်ဗိုက်လည်း မစားရလို့ တကြွကြွ မြည်နေတာ...
ဗြီး... ခုလိုကျနော် စားပေးမှလဲ... ကျုပ်ခဲ့တဲ့ သမီးရဲ့ ဝမ်း သာသွားမှာ...
ကျုပ်မိုက်ရွှေသွားပြီထင်တယ်... ခဏစောင့် ကြပါဦး...
ဘာ...
ပယက္ခိုင်း ကား ဒုံ့ပန့်ပြီး ရေကန်ဘက်ထွက်သွားတော့သည်။

ကျွန်ုပ်မှာ... စိတ်မချလှပေါ်လည်း... မိန်းမသားတစ်ယောက်တည်းသွားသည့်နောက်သို့ မလိုက်ဘဲနေရသော အသိဖြင့် ထိန်းချုပ်ကာ... နေခဲ့ရလေသည်။
ဘာမှတော့ မဖြစ်လောက်ပါဘူးလေ...
ဟုတ်လား
သူက... ရေချိုးရင်း
ဒီဘာဂါမုန့် ဟုတ်လား
၁၉၆

ကြာလှချည်လား
ဦးဇေယျ ထွက်သွားပြီး မကြာမီ... အော်သံကြီး ထွက်လာတော့၏။
ကောင်းပြီ...

ဦးဇေယျတော့ မိကျောင်းနဲ့တိုးပြီ ထင်တယ်ဗျို့
ဟုတ်သား
ကျွန်ုပ်တို့ ကျောက်ဂူ သွားသောအခါ အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေသော ဦးဇေယျကို တွေ့ရှိ
ဘာတွေ့လို့လဲ ဦးဇေယျ
ဘာတွေ့လို့လဲ
ဘာမှ
မတွေ့ဘူး
ဗျ
အို...

ဘာမှ မတွေ့ တာပဲဗျာ... ဒီလောက် ခေါ်ရသလားဗျာ... ဟွန်း
မတွေ့လို့ ခေါ်ရတာပေါ့ဗျ ၊ ကျုပ်မိန်းမကို မတွေ့ တော့ဘူး ပပ မရှိတော့ဘူးဗျ... မရှိတော့ဘူး... ဟိုး
ဟယ်- ပျောက်လား
မှိုက်ကလေးက... ထင်မြင်ချက်ပေးလေ၏
ပေသေဘာဘာ ကြည့်ပါဦး မှာ ရေ ထဲများ မျောပါ သွားသလား
ဟုတ်ကော မှိုက်ကလေး..... ကြိုက်နိုင်တာရေသော မြစ်တာမှ မဟုတ်တာ မျောသွားနိုင်ပါ့ မလား ဟွန်း
ဒါဆို မြုပ်သွားတာဖြစ်ရမယ်..
၁၉၉

မကြီးနိုင်ဘူးဗျ ကျုပ်မိန်းမက တကူးတက ... ရောကူး ဆိုပြီး ... ရောကူး ... အဲ့မှာတင် ကျုပ် ကျော်တယ်...
ကျည်ပြလည်း ကျက်ကျက်ပတ်ပတ် လည်ကို လှည့်ပတ်ပြီး ရှုစမ်း၏။ ထို့နောက်...
ကန့်ရှေ့ဟာ.. ကြည့်စီမံနေတာပဲ အခုထိ အခွံလုံးဝ ပေါ်နေတာ မတွေ့ရဘူး
ဒါ... ဒါဆို...ကျုပ် မိန်းမ... ဘယ်ရောက် သွားလဲ
ပေပလို့ ရောက်ထဲ ရေစည်းသိုး ဘဲပုံမရဘူး ကြည့်ပါလား
ရွှေတောင်းကလို ဝိဇ္ဇာဇော်ဂျီ တွေ့ရင်မျှား တွေ့သွားရောလား

ဟင့်...ဟင့်...
ကူကြပါဦးဗျာ ကျုပ်တော့ ခေါင်းမီး တောက်နေပြီ
တောထဲမှာ ပျောက်နိုင် တာကတော့
ကျားဆွဲ သွားတာပဲ ဖြစ်ရမယ်

သို့သော်လဲ
တော့ မသိပါဘူး
အမယ်... ဒါလဲ
ဖြစ်နိုင်တာပဲ
ဘုရား...ဘုရား
အိုး

ကျုပ်မပေဘူး လို့ဆို
လှန်းလို့ အလိုပြစ်ရတာ... ဟိုး
ဒါကလည်း... သူလေးရဲ့ ရှေ့သွား
ကောက်လိုက်ချင် ဒေါနကြောင့်ဆို
ရတာပါဗျာ... ဟိုး
ဟုတ်ပ
ကိ
ကျုပ်တို့ မှာ... ပုစိ
ပုစ ပုပုဇွေ့ဇွေ့
ကြားလေးမြူးရုံ ထေးတယ်
ထဲ့တွန်း
အနုလာ ဘယ်ဖူးစာ မှနေကြောလို့
ဆေးရတာတုန်း ဟိုး... ဟိုး
စိတ်ညစ်ရပါလား
ရှင်...
ဦးဇေယျ ဆိုဗျား
ဒွေပိုးလား ကြိုပိုးလား
အဲဒါ အစပ် အဟာပ်
မဟာလိုက်

တော်တော်ကြာ... မုဆိုးတွေမှာ ရေးနေတာ။ ကားနဲ့။ ကချင်ပြာလမ်းသွားရင် တာရှည်းထဲ ဝင်မှာမှ ပါသွား ဦးမယ်
ကြားမှသူ နာမည်နဲ့ ချမ်းကြက်တက် ဖြေမှန်ပြီ ဟွန်း
ပါပါပြော ကျုပ်ရုပ်ထက် ဟက်တွေကို မထားနဲ့ တော့ ဒိ ဟိး ဟိး
ကျုပ် အခု ဘယ်လိုနေရတော့မလဲ အသစ်ကလေး မရှိတော့။ ကမ္ဘာမှာ ဘာ အဓိပ္ပါယ် ရှိတော့မလဲ ဟင်း
နာမည်ကောင်းလို့လဲ မကောင်းဘူးဗျာ... ဦး မဝမ်းနည်းပါနဲ့
ကဲ ဒီယောက်ျားကြီး တော်ကြာပါတော့ ကွာ...

ဟွန်း
ခြေရာခံလိုက်ကြည့်ရင်
ကောင်းမယ်...
ပပလှိုင်း သည် ခေါ်သွားရာနောက်သို့ ... လိုက်သွားကြောင်း ကျိုးပဲ့ကျန်ခဲ့သော သစ်ရွက် သစ်ခက်များကို ကြည့်ရင်း ကျွန်ုပ် သတိပြုမိလိုက်၏။
အင်း
၂၀၉

တစ်နေ့ရာတွင် မူ
တစ်ခုတော့ သေချာတယ် ဗိုလ်ကြီး... အသက်ရှင်လျက် ဒို့ပေးတယ်
ဟာ... တကယ် တကယ်လားဗျာ
ဟုတ်တယ် ခြေရာတွေ ဘာတွေမှ မတွေ့ရဘူး... ပြီးတော့သိပ်ဝေးဝေးလဲ ရောက်ဦးမယ် မထင်ဘူး
ဒါဆို မြန်မြန်လိုက် ကြစို့ဗျို့
ထိုစဉ် ... ကျွန်ုပ်တို့ ကြားလိုက်ရပေတော့ ၏..။

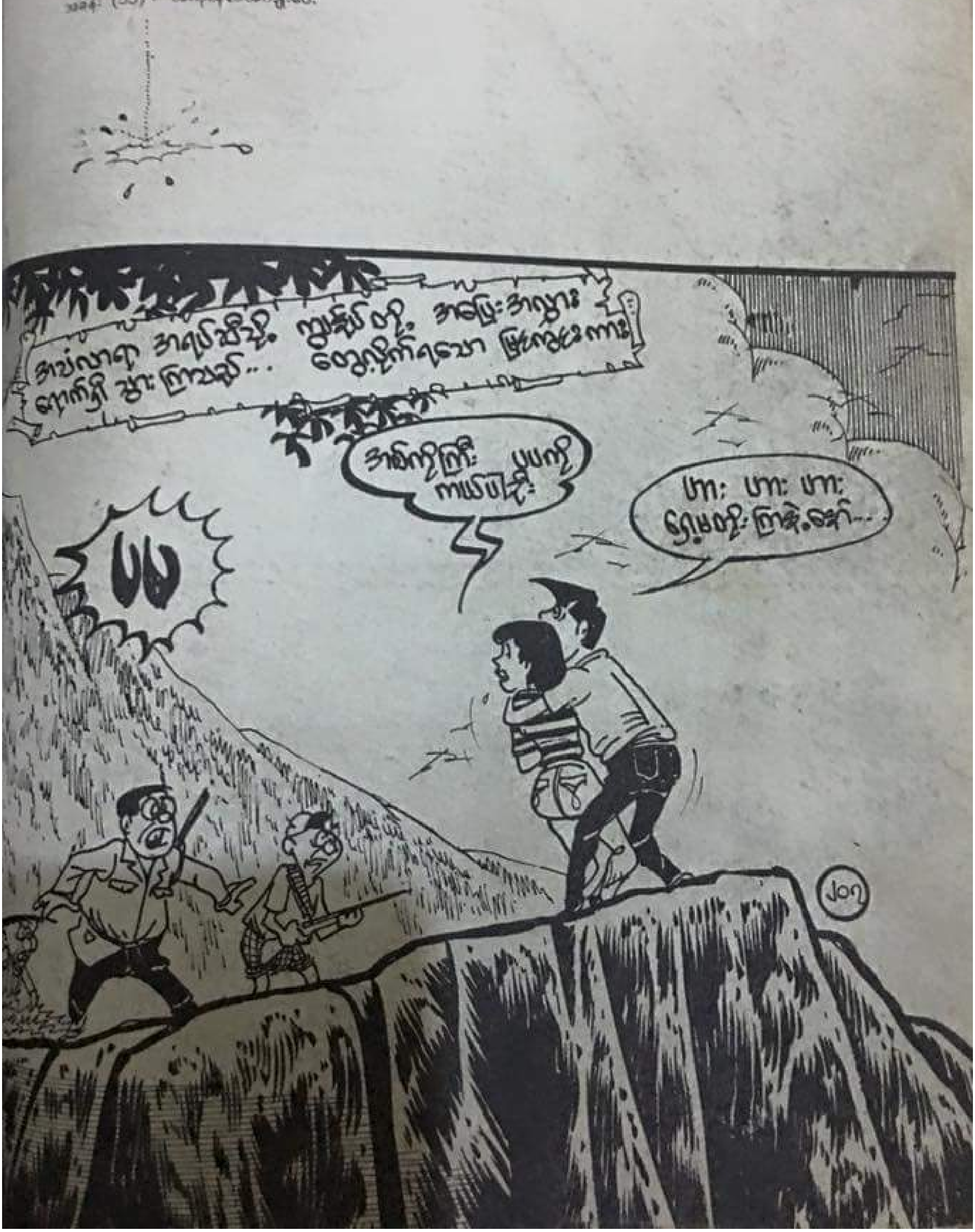
အသံလာရာ အရပ်ဆီသို့ ကျွန်ုပ်တို့ အပြေးအလွှား ရောက်ရှိ သွားကြသည်... တွေ့ရှိရသော မြင်ကွင်းကား
အဘိုးကြီး ပုပကို ကယ်ပါဦး
ဟား ဟား ဟား ရှေ့မတိုး ကြနဲ့နော်...

မြဒီးမှာ...ပဟေဠိမှုကြီး စားမြိုနေတော့ကာ... သောက်နှုတ်ခမ်း အစပ်တွေ ရှိနေ၏။ အခြေအနေမှာ... ကျွန်ုပ်တို့ အတွက် ရှေ့မတိုးသာ နောက်မဆုတ်သာ ဖြစ်နေရတော့၏။
မြဒီး... ပပကို... လွှတ်... လွှတ်လိုက်ပါကွာ..
မလွှတ်ဘူး ဦးလေး ကျုပ်ရဲ့ အမွေကို ခင်ဗျား ဒီကောင်မကို လက်ထပ် လိုက်လို့ ခွင့်လွှတ်လိုက်ရင်... ကျုပ် မကျေ နပ်နိုင်ဘူး...
ခင်ဗျားကို... ဒီတောထဲမှာ... လှမ်းကြားပြီး ပယ်ရှိန်ကို စည်းရုံး လက်ထပ်ပို့ ပဲ ၊ ဒါကို ဒီကောင်မက... ကျုပ်ကို ပြန်လိုက်တာ ဟာ....

သူလေသွား... သူတော့ ရှုံးပြီကောဟ
ဟား... ဟား ဟား...
မြင်း ကား ဖိုးသူ မြင်နေသော လူတစ်ယောက် အသွင် ဖြစ်နေ ပေပြီ... တစ်ချက်လေး မှားရင် မဖြစ်.... ကျွန်ုပ် သတိကြီးစွာ ထားရပေမည်။
အာယုဝဍ္ဎန ဆေးရှိတယ် ဆိုတာ... အလကား
ရွှေဂူကြီး ဆိုတာ... ကျုပ်ရဲ့ လှည့်ကွက် ကောက်ကျစ်မှု ၊ သူများကို ဒီတောထဲ ရောက်အောင် မြှားခေါ်ဖို့ မက်လုံး ပေးခဲ့တဲ့ ကောက်ကျစ်မှု ၊ ကျုပ်ရည်ရွယ်ချက် အောင်မြင်ကာ နီးမှ...

ရတာ... ဟွန်း
ကျုပ်လို မုဆိုး ကျော်ကို မှ လမ်းပြ အဖြစ် ခေါ်သွား မိတာ...
ဟား...ဟား...ဟား

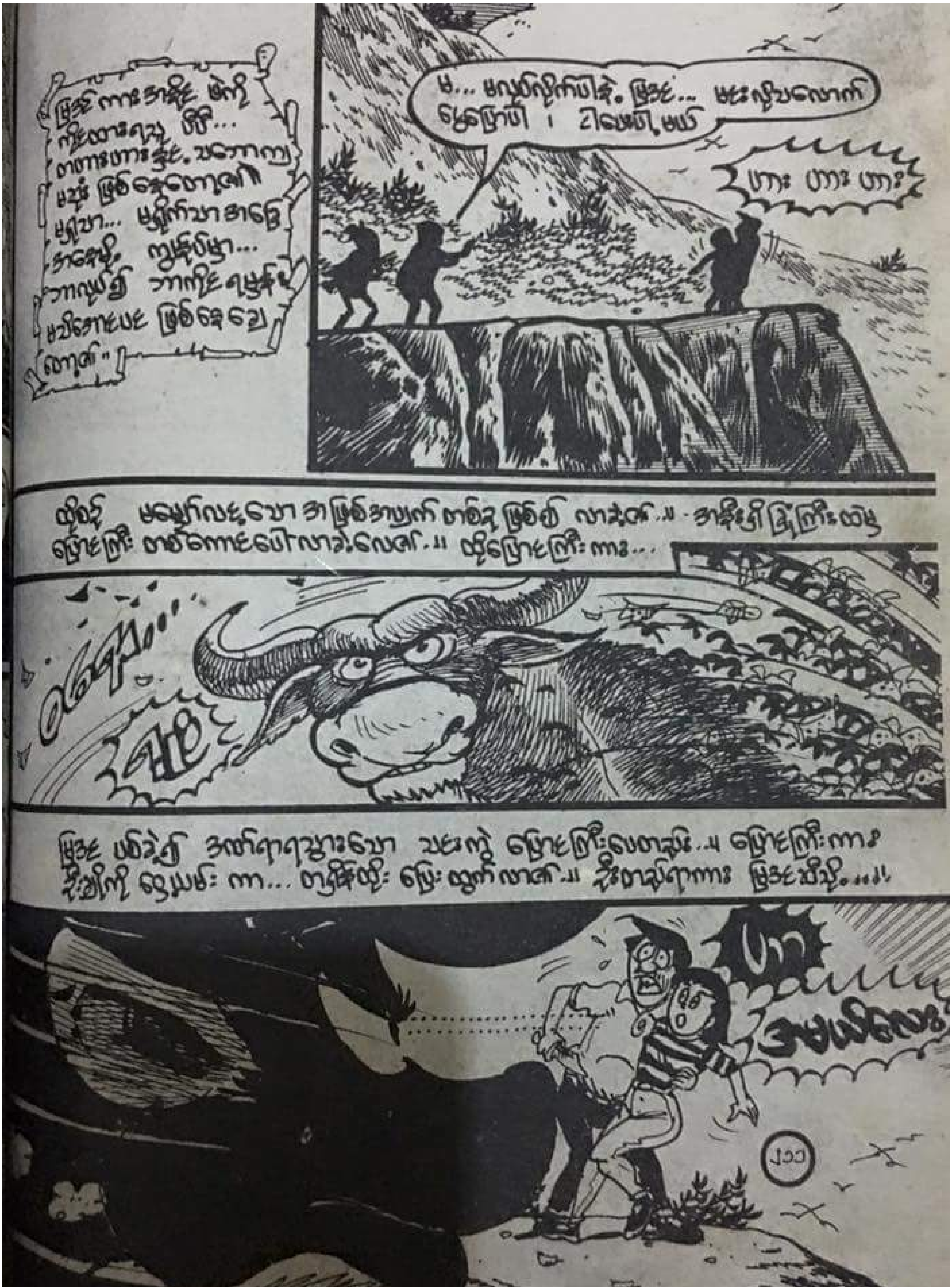

မြင်းကား အနိုင် မိကို ကျိုးသားရသူ ဖိုး... တကားကား နှင့် သဘောကျ နေသည် ဖြစ်နေတော့၏ မရှိသာ... မရှိကိုသာ အခြေ အနေနှင့် ကျွန်ုပ်မှာ... သာယာ၍ သာကိုရ ရပ်နှင့် မသိတော့ပင် ဖြစ်နေပြ တော့၏။
မ... မလှမ်းလိုက်ပါနဲ့. မြင်း... မင်းလှုပ်လောက် ရှေ့မှာပါ ၊ ငါလေးပါ့မယ်
ဟား ဟား ဟား
ထိုစဉ် မမျှော်လင့်သော အဖြစ်အပျက် တစ်ခု ဖြစ်ပေါ် လာခဲ့၏။ - အနီးရှိ ခြုံကြီးထဲမှ ကျွဲကြီး တစ်ကောင်ပေါ်လာခဲ့လေ၏။ ထိုကျွဲကြီးကား...
မြင်း ပစ်ခဲ့၍ အကာရာရှားသော သူ့ကျွဲ ကျွဲကြီးလေတည်း။ ကျွဲကြီးကား ဦးချိုကို ရွယ်ချိန်းကာ... တဟုန်ထိုး ပြေးထွက်လာ၏။ ဦးတည်ရာကား မြင်းဆီသို့...!!
ဟာ
အမလေး

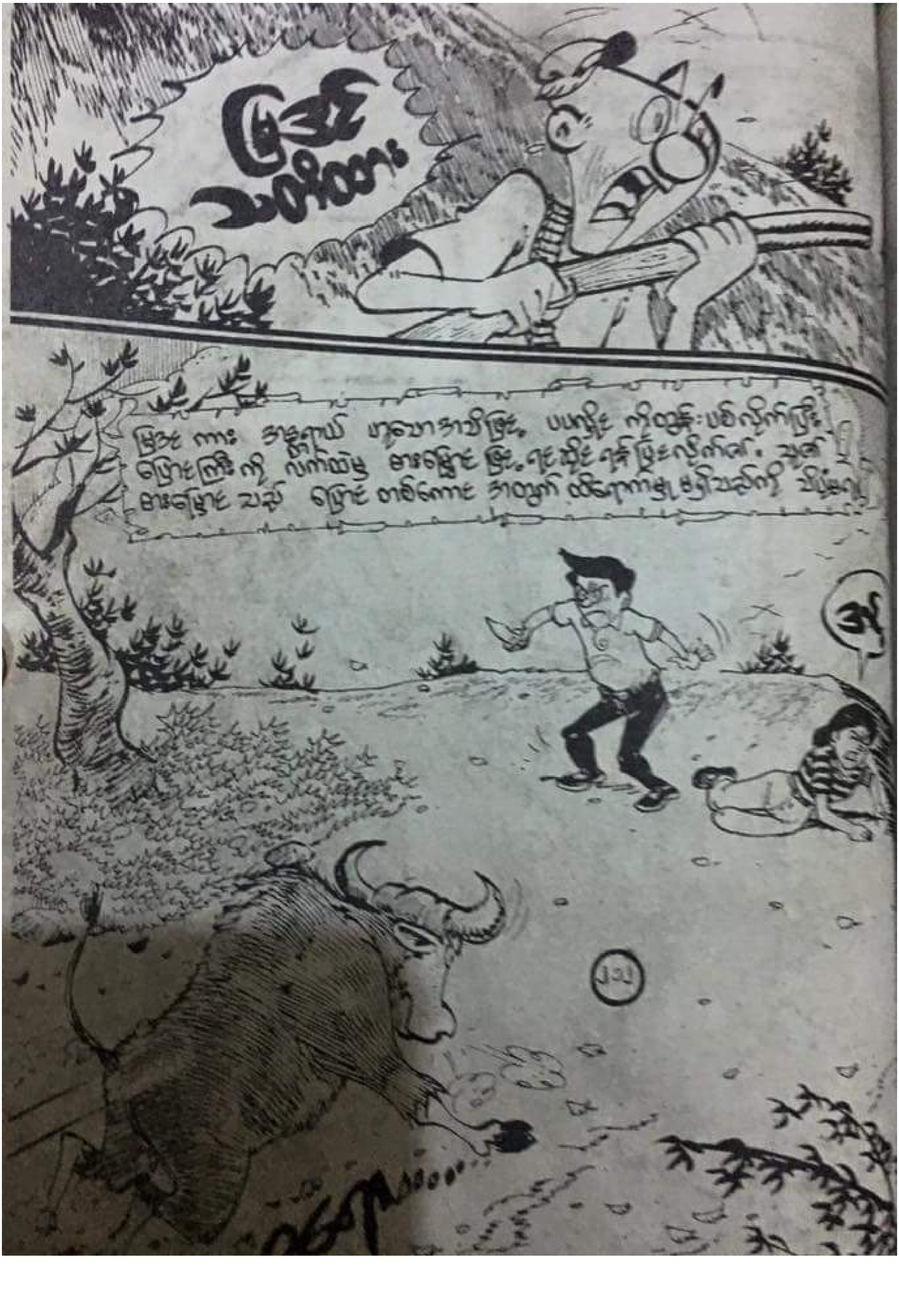

သတိထား
မြွေ ကား အန္တရာယ် ဟူသောအခါမြင်၍ ပယင်္ကိုး ကိုထွန်း ပစ်လိုက်ပြီး
ကြောင်းကြီး ကို လက်ထဲမှ မားမြှောင် ငြိ၍ ရှေ့သို့ ရှေ့ ပြေးလိုက်လေ၏ ။ သူ၏
မားမြှောင် သည် ကြောင် တစ်ကောင် အတွက် ထိမှာကာမှ ဖွဲ့ပါသည်ကို သိမ်းလေ၏

မြေပေါ်တွင် လဲကျ ခဲ့သော ပပကျိုင်ကို ဦးစေယျာ က ပြေးကာပွေ့ထူလိုက်၏။ ပပကျိုင် ကား အသိမကပ်ဆုံးမှ လွတ်မြောက်လာသူပမာ... ဦးစေယျာ ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်ရင်း တသိမ့်သိမ့် ငိုကြွေးနေလေတော့၏။
ဟင့်...ဟင့်
ဟင့်
အားလုံး ပြီးသွားပါပြီ ကလေးရယ်
အီး
လူဟူသည် လောကမိတ္တူ
နှိပ်စက်ခံရ
လောကကြီး လူ့အသိ
ဟူ၍ မှုံတော့။
လူပီသိုက် မလူပီသိုက်
ကျိုးနှင့် မစဉ်းစားနိုင်
တော့ဘဲ လောက၏
စေစားမှု အတိုင်းသာ
မှိုင်မိ ကြကုန်တော့၏။
ကြောက်စရာကောင်းလှ
သည့် လောကကြီး
ဒီလို အဖြစ်ဆိုးမျိုး ဘယ်ကလေးမှ မကြုံပါရစေနဲ့တော့ ကိုမြင့်...
အနော်ကြီး အီး
မြို့ပြင် အတွက် သူနိုင်ငံ အသင့်ပျော်သွားသော
ကို သဘာဝ တရား ကြီးကပင်

အပြန်ခရီးဝယ်... ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံး၏ စိတ်သည်...
လောဘတရား မိုက်မဲမှုကြောင့် အဖြစ်ဆိုးနှင့် ကြုံတွေ့
ခဲ့ရသည့် ကိုမြဇင် ၏ အဖြစ်ဆိုးကို.... ပလောယူက...
လောဘတရား၏ ဆိုးဝါးပုံကို... အလုံးစုံ သိလာကြရပါလေ၏...

ရေထိပျက်ကြီး အနီးရောက်သော အခါ၊ အလကာနီး က... တွေ့ရ သောရသေ့ကြီးထံဝင်၍ ဦးချကြ လေသည်..။
ဒကာတို့ ကြွရောက်... ဒီနေ့ လာကြတဲ့ ရဟာ... ဘယ်ကိစ္စများ ဖြစ် လာလို့ကြတာလဲ
ဦးဝေယျ က... ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ပြန်ကြား တင်လျှောက်လေရာ...
ရသေ့ကြီးက ပြုံးလျက်
မပေသေး အတွက်များ ဒီလောက် ပေးလေ ရှာစရာ မလိုပါဘူးကွယ်..

ကျနော်တို့ အားလုံး ဝမ်းသာသွားကြသည်။ နိုးလျက်နှင့် ဝေးနေခဲ့ကြပြီးပင်။

ဒါပေမယ့် အို၊ နာ၊ သေခြင်း ကင်းတဲ့ အရပ်တော့ ရှိတယ် အဲဒါက နိဗ္ဗာန်ပဲ
ကာလ တစ်ခုမှာ ပြန်နိုင်မှ ရတာ၊ အချိန်၊ ကာလ မရွေး အို၊ နာ၊ သေဘေး လွဲ ဆေးရှာပေါ့၊ ဘုရားရှင်တော်မြတ်ဟာ.... အဲဒီလို မသေဆေးကို ပေးခဲ့ပြီး ပြီလေ... အဲဒီဆေးက ဝိပဿနာ တရား အားထုတ်ခြင်း ဆိုတဲ့ မဟာ ဆေးတော်ကြီး ပါပဲ
ဒီသဘောက လွတ်မြောက်ရာ လမ်းဖြစ်သလို ဒကာကြီးတို့ လိုချင်တဲ့ မသေဆေး လမ်းဖြစ်တာ၊ သမထ ဝိပဿနာ တရားကို
ပုဂ္ဂိုလ်မရွေး၊ အချိန်မရွေး၊ ပြုကျင့် တစ်ပြားမှ မကုန်ဘဲ သုံးစွဲနိုင်ပါတယ်ကွ မသေဆေး အစစ်ကို တွေ့ကြပြီ လားကွဲ့
တွေ့ကြပါပြီဘုရား
သာဓု၊ သာဓု သာဓု

ရှေ့ခရီးကို ဆီးဆို ကျွန်ုပ်တို့လည်း ဆက်ထွက်ခဲ့ကြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏ရှေ့တွင်းတစ်ပါး
ယူကြရာနှင့် ပြီး လမ်းသာ နေကြသည်။ သူတော်ကောင်းနှင့် တွေ့ဆုံပေါင်း သင်း
ရခြင်းကား... တဘက်ဖြစ်ပါပေ၏ ။ ဤသို့ အမြင်ကောင်း မှတ်သား ...။
မျောက်ဟား ဟားဟားကွ
ဦးဇေယျကလည်း သံဝေဂ စကားဆိုရ၏။
အေးဗျာ ကျုပ်လဲ မြို့ပြန်ရောက်ရင်တော့ တရားစခန်းလေး ဘာလေး ဝင်မယ်
ကျွန်ုပ်လည်း မယ်အိမ်မဲ့ နဲ့တောင်းပြီး ဒီခရီး တစ်လလောက်တော့ ပဉ္စင်းဝတ်ရင် ကောင်းမယ်
ကောင်းတယ် ဆရာတွတ် ကျွန်တော်လဲ ဖိုးသူတော် ဝတ်မယ် ဦးပဉ္စင်း အပါးမှာ... ဝေယျာဝစ္စ ဆောင်ရွက် ရတာပေါ့

မျှော်ရတော့ လူမထွက်တော့ဘဲ သက်နိုး ဆက်စီးမယ် မှာ...
နွဲ့မှုံ မရှိတဲ့ လူ့ဘဝကြီးမှာ လူဖြစ်ကြောင်း မနေချင်တော့ပါဘူး
သူ့ သံဝေဂ တစ်မျိုးကွ
ရှာဖွေပြီးသည့် ပြန်ခဲ့ကြသော ကျွန်ုပ်တို့၏ ခရီးသည်များကား သူ့ကလက် မြို့ကြီးဆီ ကြသည်...
ရွာပြန်ရောက်သော အခါ ဝမ်းသာစရာ သတင်း တစ်ခုကို ထပ်မံကြား ရပြန်၏..။ နွဲ့မှုံ နှင့် ဗျောက်ဘုံး နေ သော မိန်း ကလေးများ ပြန်ရောက် နေကြခြင်း ပင်..။ သူတို့ကား သတင်းစာထဲတွင် ရုပ်ရှင် မင်းသမီး အလို ရှိကြောင်း ကြော်ငြာတွေ့၍...
ရုပ်ရှင်သို့ တိတ်တဆိတ် ထွက်သွားကြခြင်း ဖြစ် ဟိုရောက်တော့ ထုံးစံ ပြန်ခဲ့ ကြရလေသည်..။
ဝါးမယ်... စားမယ် ဟီး
ကျားငစဉ်းလဲချင် မတွေ့ဘူးတာ အမှတ် ကောင်တာလေးကွ

ကိုယ့်အတွက်တော့ ရှိနေလောက်တော့ ယူရမှာပဲ
ဆွမ်းတော်မှူပို့
ဆရာဘုတ် ကျွန်တော် ဖိုးသူတော် မဝတ်ဖြစ်တော့ဘူးဗျ
ဩ... ဘာဖြစ်လို့လဲဟ